

Dansk Stil

ved

Halvaarsdagen Febr. 1885

af

Steingrøn Jensen.

Thebens Historie.

Hovedrællerne i Grækenland spildes dels paa Athen og Sparta; de andre Stater havde ikke meget at sige, de vare dels skattekgedige Forhåndsfæller under en af Hovedmagterne, dels ubetydelige Stater, som ikke havde Kraft til at træde op mod de store. En Undtagelse gjord dog Theben, som, om dens Rolle forøvrigt end var mindre fremtrædende, dog havde sin Glandsperiode, nemlig under Epaminondas.

Fra den heroiske Tid har man ikke

megen Kjendskab til Theben. Et gammelt Sagn fortæller om „de syv mod Theben“, nemlig syv Konger, der gjorde de et Fjendtskab mod Theben.

I den historiske Tid har Theben, som sagt, været af nogen Betydning, som den største Stæd udenfor Peloponnes næst efter Athen. Den dannede Fløden, kaldet: det beotiske Forbund, men misbrugte ofte sin Magt, og saa gik det ud over de andre beotiske Stæder som f. Ex Orchomenos. Til den peloponnesiske Krig dannede Thebanerne en Indledning ved deres Overfald paa Plataea, en lille By, der laa i Nærheden af

den attiske Grænse, og som efter at være gaaet ud af det beotiske Forbund gik over til Athen, hvorfor Thebanerne, der vare Athens Fjender, blev arre-
de og altid vare paa Hakken af Plataea. Thebanerne blev af nogle fornemme Plataensere opfordrede til at bemægtige sig Byen, men efter en lidelig Kamp blev Thebanerne drevene ud af Byen, som derefter fik en Besættning fra Athen. Da Plataea nogle Aar efter blev indtaget af Peloponnesierne blev den overgivet til Thebanerne, som jaanede den med Jorden. Sin glimrende Periode faar

Theben først under Epaminondas.
Han havde ved sin Dygtighed og Krigs-
kunst Theben til den magtigste Stads
i Grækenland, men med hans Død
var ogsaa Statens Magt forbi.

Den peloponnesiske Krig havde skaffet
Sparta Hegemoniet i Grækenland,
men det varede ikke længe, inden de
fleste af de græske Stater følte sig
trykkede af Sparta. Saaledes gik
det ogsaa med Theben, og den tænkte
paa at rejse sig. Begyndelsen skete
med Uddrivelsen af den spartanske
Besættning paa Kadmea, og Krigen
blev erklæret. Da fremstod Epami-

nondas, som snart viste et stort Felt-
kerrtalent og kom fremst i Spidsen
for Krigsførelsen. Han uddannede
Hæren, i hvilken den "hellige Skare" paa
300 Mand dannede Kjerne, forøvrigt
anvendte han en ny Hægstilling,
den saakaldte skjæve Slagorden.

Det kom nu til et Slag med The-
ben mellem Spartanerne og Theba-
nerne. Her sejrede Epaminondas
fuldstændig, idet han stillede den
hellige Skare overfor de bedste spartan-
ske Faldater. Der faldt en stor Mængde
spartanske Borgere, hvilket følte
saa meget mere, som disses Antal var

svundet meget ind i den peloponnesis-
ke Krig. Dette Slag havde til Følge,
at saa godt som alle de af Sparta under-
vordne græske Stater faldt fra. Derpå
drog Epaminondas ned i Peloponnes,
hvor alle sluttede sig til ham. Hermed
stiftede han det achaiske Forbund, og be-
frie de Messeniernes og anlagde Byen
Messene, hvorefter han samlede (alle) de
vidtspredte Messenere. Han turde dog
ikke angribe selve Byen Sparta, der
af Naturen var vel befæstet, men nøj-
des med at plyndre Landskabet, saa at de
spartanske Kvinder saa Kægen fra deres
Lejr. Epaminondas gjorde nu et Fag

op i Thessalien og befæstede Thebens
Meget paa den Kant. Derpå drog
han igjen ned i Peloponnes, hvor
det kom til det blodige Slag ved
Mantineia, hvor Thebanerne sejre-
de, men Sejren var kjøbt dyrt, thi
Epaminondas faldt. Thebanerne
kunde ikke benytte Sejren og slutte
de Fred, men dermed var ogsaa The-
bens Glansperiode udløbet. Senere
hører man om dens Opstand ved
Philip af Macedoniens Bød, og til-
sidst dens Opstand mod Alexander, men
den ender med dens Undergang.

St. Müller

Dansk Tit.

[Gjenfortælling.]

Kabruuse Sammen 1855.

Ewald Petersen

Smølden i Bushøj.

I Burs Tegn to Mil fra
Holstebro, ligger der en Høj, i
hvilken der bor en Bjærgmand,
som er Smid. Man kan under
Tiden omme Aftenen se Huden fare
op af Højen, og fare ind iggen
paa Tiden af Højen, thi det er der,
ved han holder sit Jern varmt.
Naar man vil have sit Jern
forarbejdet, behøver man blot
at lægge det op paa Højen, og
sige hvordan man vil have
det, og lægge en Skilling ved

Liden, saa er næste Dag Skilling
bort, og Arbejdet er færdigt. En
Gang vilde Bønderne tage hans
Kætte, som han havde hos sig, men de
ville ikke tale medens de gravede,
for saa kunde de ikke tage den. Da
de havde gravet dybt ned, kom
de til et Skrin, ved Liden laa
der en stor Hund. En af Karlene
tog nu sin Tjef, og lagde Hunden
varsomt paa Tjoffen for at bære
den bort. Men

Kladden nedlægges.

Smiddes i Børhøj

I Børhøj ^{Fogn} 2 Mil fra Holstebro, ligger
der en Høj, i hvilken der bor en Bjerg,
man, som er Smed. Man kan under
Tiden om Aftenen se Ilden fare op af
Højen, og kom fare ind igjen paa siden af
Højen, thi det er der ved han holder sit Jern
varmt. Naar man vil have sit Jern
forarbejdet, behøver man blot at lægge det
op paa Højen, og sige hvordan man vil have
det, og lægge en Skilling ved Siden, saa er
næste Dag Skillingen borte og Arbejdet er
færdigt. En Gang vilde Bønderne

oppe tage hans Skat som han havde hos
sig, men de vilde ikke tale mens de gravede,
for saa kunde de ikke tage den. Da de havde
gravet dybt ned kom de til et Jern
Skrin, ved Siden laa der en stor Hund.

En af Kærlene tog nu sin Tøje,
og lagde Hunden varsomt paa Tøjen
for at bære den bort. Men da saa de
andre Karl et Hval, som kom ud af Højen
og det blev trukket af to Hæner, De kjørte
tre Gange rundt om Højen, og da de
den tredje Gang kjørte r. Rundt, slog
den ene af Hænerne bag ud, og brækkede den tykke

Dansk . Stil

for Uggave

1885

Hafvaarselamou 1885

5, 70

HAFVAARSELAMOU

Thebens Historie

Grækenland bestod i Oldtiden af en Mængde smaa Stater, som førte indbyrds Krige. De enkelte Borgere førte et frit og behageligt Liv. De lod al Ting besørge af deres Slaver, og det eneste, de havde at gjøre, var at værne Landet mod Angreb. Derfor kunde de anvende hele deres Tid til at uddanne deres Aand, og vi se da ogsaa i deres klassiske Mesterværker Bivis paa, at de gjorde det. Dette fintdannede Folk maatte nødvendigvis bedømme andre Folk efter deres Danelse, og de havde da ogsaa deres Molvoer, Bøoterne. Hellenerne sagde, at Kopaissøens Faager gjorde dem dumme. Hovedstaden i Bøotien, Theben, havde ogsaa kun opfostreret to betydelige Maad, nemlig Epaminondas og Pelopidas. For disse spiller Theben kun en ubetydelig Rolle i Historien,

skjönt den er en af de ældste Byer i Grækenland; den omtales nemlig ofte i Sagnene, saaledes i Fortællingen om de syv imod Theben.

I den historiske Tid har Theben næsten ingen Betydning før Aar 400. Ved Thermopylae tvinger Leonidas den til at blive. Senere ere de nok anerkjendte for at være gode Soldater, men de mangde stikke en dvelig Anfører, som kan føre dem til Sejr. - I Aaret 379, da Sparta naaet sin højeste Magt, holdt en Gang en spartansk Hær Rost udenfor Thebens Mure; det oligarchiske Parti benyttet sig af Leiligheden, overgiver Byen til Spartanerne, og Theben regeres nu i nogen Tid af Oligarcher under en spartansk Besættelses Beskyttelse.

Da beslutte en Skare rædsomme unge Mænd under Anførelse af Pelopidas, en ædel Thebaner, at befri deres Fædreland. De drøbe

under en Fæst Oligarcherne, Folket slutter sig til dem, og den spartanske Besættelse tvinges til at overgive Byen. De træde Epaminondas frem og fordunkles alle andre ved sit Feltherretalent og sin alle pletfri Karakter. Spartanerne havde samlet deres Hær og drog nu ind i Bøotien med dem. Epaminondas kunde kun med Nød og næppe bevæge sine Landsmænd til at kæmpe mod de i Krigskunst saa berømte Spartanere. Ved Leuctra stod den afgjørende Kamp, som med alles Forventning faldt heldig ud for Epaminondas. 400 Spartanere faldt i Slaget. Efterretningen om denne Kamp forbavsede alle Spartas Forbundsfæller nord for Jættimen faldt fra, og Slets Magt paa selve Peloponnes blev rystet. Derimod kunde Epaminondas drage ned i Lacedæmonien og

plyndre Lauden uden dog at kunne erobre Sparta. Imidlertid
havde Pelopidas virket i Thessalien. Der herskede den grusomme
Alexander af Phara; efter nogen Tids Kamp kom det til Slaget ved
Kynoskephala. Da Pelopidas her saa Tyrannen, styrtede han mod
ham, men blev dæbt, før han naaede ham. Imidlertid vare
Thebens Forbundsfæller blygsomt at falde fra. Epaminondas drog da
ned mod Sparta; det kom til et Slag ved Mantinea, hvor Thebanerne
vel sejrede, men mistede Epaminondas, deres eneste fremragende Mand.
Med ham faldt hele deres Kraft til Jorden. Efter den Tid er Thebens
Rolle i Grækenland indspillet. Forst gjøres det Gjæde mod Philip,
dernaest mod Alexander. Den sidste overlod det til dets Dødsfjender,
Plakenseerne; de tog en forferdelig Raab over det. Byen blev

jævnnet med Jorden og 30,000 Indbyggere solgte som Slaver.
Efter den Tid rejste Theben sig aldrig mere af sine Ruiner. Det
var en retfærdig Gjengjældelse, der ramte Thebanerne. De havde
selv foruden ødelagt det aldgamle Orchomenos og Plataea, nu
kom Turen til det. Det var Straffen for deres overmodige

Adfærd. Wald Nicolaus Brin

Dansk. Nat. Vidensk. 1

Helsingfors. 1883.

H. Lange

Felgøthernes og Vælgøthernes Historie.

Det svenske Rige, som i sin Glansperiode, havde udbredt sin Magt vidt og bredt i de forskellige verdensdele over volds og ukultiverede Folkedage, blev, da Napoléons og andre Spillet havde ødelagt den gamle Kraft og Sædelykkel, under de sidste årer af Napoleons, ansvarssvimmel og udplyndret ja endog for en Del fuldstændig erobret af de byzantinske og aarstedske hvide hestlige Barbare, som under (og efter) den store Folkevandrings langte end i disse Sammen. Tiende Berørelse spillede Felg og Vælgøtherne en meget betydelig Rolle. De tode omkring det sorte Hav, og Felgøthernes

Konge Lomanck havde stiftet et ^{stort} ~~stort~~ Erkebispesæde, som enig skæbte sig till Petrus, som Himmels ombud ved Aar 575 gik over til, overvinnende Gylthanes Rige, ~~hvor~~ Lomanck døde sig selv, og kong hans Folk til et Rige og bringe dem Thronen. De Gylthanne erfarede dette, spændte de ikke Himmels Angreb, men gik med Kongen Valens Fjæderne Aar 576 over Donau og bosatte sig i Nedre-Misren. Men paa Grund af et Bekendelse gjorde de Opstand, slog og dræbte Kongen Valens ved Misrengele, men blev etter bragte til Ho af sinnes Efterfølger Theodorius den store, og tyente i sin Tid som kinnel Genselskabskong i

Donaulandene. Men allerede inden Theodorius' sinnes broffe, var den etter i Berægtelse, idet de inden Mark flydende de store gjenne Anabens Lande. Men ^{da de} indly blev till berægtede till et Rødt Rige, vandre de sig ind till vakkenske Rige, hvor Honorius herskede. Dennes Rigtige Fjæderne Mitho afvæge de første Angreb; men da Honorius havde liddet ham Rødt, frøgte Mark end i Thronen, flydende han Aar 510, men lide kort efter. Hans Efterfølger Athulyk ægtede Honorius' Datter Placidia og drog med rest Folk till Spanien, som de erobrede og indvandre till et vestgøttisk Rige. Med Gylthanne angav, som vedbleve de at bestaa som

en Del af Munnings Angerborer, indtil deres Magt
og Sammenholdt opløstes ved Miklas Dødt. Da optræde
de alle som et selvstændigt Folk, som siden for Demme,
hvor de huser i tidligere Vælgthorne plads den gamle
Kjæer ved det nye Phylomaget. Indtil den ^{den 993} de fra hans
Opførelse under Frederik den store til Holten,
omstode Odens Magt og grundte et selvstændigt
Kongerødsdømmet. Og de vandt ingen Færdighed, og holdt
efter Frederiks Dødt ~~544~~ den 526 de deres nye embede
af den gamle Kjæer Justitsman.
Mens saakle Vælgthornes Magt blev af den Værdighed,
indtil det selvstændige Rige i Spanien var betydelig

langere. Men efterhånden ^{svækkedes} optræde del af andre Folk
ved vilige Kampen om Kongeriget. Heraf længtes
Araberne sig, som paa den Tid netop havde udtrædt
deres Landene. Af den nye Del Atlantikhavet. For at
sætte over Gibraltarstrædet og sig selv Vælgthorne i Aaret
911. Mens Vesten af Vælgthornes Rige holdt sig
stille til Muhammeds Hærs, opstod den i Aaret 952
et pragtfuldt Kalifat i Cordova. Men i dette c. 1025
begyndte de forfald, bragte Efterkommene af det
arabiske Folk atter frem og erobrede lidt efter lidt
deres Forfædres Rige tilbage.

Dansk Stil.

[Gjenfortælling.]

Kalvaars examen. 1885.

Mikael Tobias.

Smeden i Bushøj.

I Burs Logn i Sjælland, ikke langt derfra er der ^{to} Høje, og i en af dem bor der en Smed. Og hver Nat puster der Ild ud af toppen, og ned igjennem siden. Og derved er det, at han holde Jernet varmt naar Folket vil have noget Smedet, saa kan de bare ligge det oppe paa Højen, saa kan de bare raabe ned Højen, vor de vil ligge det, og om naar de saa ligge en Skilling ved siden af Jernet, og om Morgenen saa er Skillingen kooet. Og Arbejdet færdig men en Gang vilde Bønderne i Burs udgrave Højen, men da de havde gravet nogle Timer saa kom de til nogle smaa Ting men de blev ^{ind} at grave

Hvis de lod saa kunde de aldrig gaa Skat en Stork Bulde, og Skatten blev hvor den
ten, og de var søgmodig ved deres Arbejdes
Men der var en Skrin med en Hund oven
paa, da tog en af Karlene sin Trøje af,
og sadte Hunden derpaa, og bar den bort,
men i det han bar den velt kom der en
Vogn med en Læs Ho paa, og der var to
Kaner for Vognen. Og Vognen kørte tre gange
rundt men da den kørte det tredje Gang
rundt slog den ene af Hanene ud, med
det enes Ben. Saa den tykke Stang gik
midt over, og brækkede men den ene af
dem sagde det var da en Stork Hane
og i samme Øjeblik blev Folkene kastede
ud paa Marken, og Højen lukkede sig i

Dansk Skit (bunden)

ud

Kalvnaarsyamen 1885

af

Ove Zahner.

Got-og Veitgoternes Historie
i det 4de Aarhundret efter Kristi
Tid, saad den en stor Bevægelse
i det, blandt de Folkestammer, som
havde deres Boliger i det nordlige
Europa. De vigtigste af disse Folk
var Got-og Veitgoterne. De boede
ved Gøtensien. Man har antaget
at deres oprindelige Hjemstavn var
Gallat, som skulde have sit Navn
efter dem. De forlod deres gamle
Boliger for at søge sig nye sydpaa.
De drog imod Syd, indtil de kom
til Landene nord for Donau. Der

blive de bruede af et nyt Folk
Hunnene, som vare komne fra
Sura. Gylgothernes Konge var
Emanik, der drøbte sig selv af
Frygt for Hunnene. Gylgotherne
maatte først tage Skidt af, og
bleve fuldstændig overvundne af
Hunnene, hvorefter de gik i
følge som Fædder. Gylgotherne
havde imidlertid søgt Tilflugt hos
Kongen Valens i Konstantinopel,
af hvem de fik Tilladelse til
at nedbøtte sig i Bulgarien.
Men da de der bleve plegede paa

enhver Maade rejste de sig imod
Kongen, som de overvandt i Slaget
ved Adrianopel 378. Fra Halvøen
rykkede de derpaa imod nordvest.
Da Hunnene bruede det vestrom-
ske Rige forbandt ^{de} deres Gylgothernes
Konge Mitius sig med Koningen,
hvorefter Hunnene fik Hjælp
af Koningen Gylgotherne. Gyl-
gotherne og Romerne overvandt
derpaa de andre 2 Folk i Slaget
paa de catalaniske Marker 451.
Ia længe Mitius var Konge, bestod
der et venligt Forhold mellem

Felzothemne og Romerne, men
andsteds blev det da Odoacas besy-
thronen. Han rykkede ned i Italien,
hvor han stiftede det vestromerske
Rige. Han slog sig derpaa ned i Italien
med sine Konger. Felzothemnes Tan-
dringer vare desmed ikke opgivte.

Fra Italien drog de imod det til
det sydlige Frankrig og nordlige Spa-
nien, hvor de slog faste Bagale.

Felzothemne var imidlertid kommen
til Magden i Italien, hvor de
bevad Herredømmet indtil Kejser
Justinian var kommen fra Konstantinopel.

Han sendte sin Felther Belisarius
imod dem, denne havde stor Frem-
gang, men blev kaldt tilbage, hvor-
paa Narces blev sendt i hans Sted.

Narces overvandt Felzothemnes sidste
Konge Tejas i Slaget ved Teano, der
varede i 3 Dage. Felzothemnes sidste
Levninger drog derpaa bort fra
Italien og nedsatte sig i Ungarn.

Gotherne vare fra Begyndelsen af
Ordinatycken, men vare blevene
omvendte til Kristendommen.

De bekjendte sig til den arianske
Lære. - Man har endnu en Bibel,
den er oversat af Polgotthems Biskop,
Ulphilas, saa at af ham selv dannet
Skriftsprog. -

Disse to gotiske Folk have haft
en stor Betydning i Vordenhistorien,
idet de omstyrkede og tilintetgjorde det
slægtige Rige paa den Sid og idet de
overalt, hvor de kom frem, afdrog
en Del af dens Kultus og Lære.

Chr. Lassen

Dansk Stil.

[Gjenfortælling.]

Kalvaarsexamen 1885.

Andreas Blinkenberg

Smeden i Birkhøj.

Birk Sogn i Jylland engod
Mil vest for Hols tebro ligger
der tre Høje. I den ene Høj bor en
Bjergmand, som er Smed. Naar
han smedder om Natten, kan man
se, Ilden fare ud af Toppen paa Højen
og ind igjen paa Siden, thi derved eksplet, han
holder sit Jern varm. Man kanda blot læg-
ge det Stykke Jern, man vil have smeddeth,
paa Toppen af Højen og sige, hvordan man vil have
det, og lægger man en Skilling ved Siden af det, saa er
den næste Morgen Skillingen borte, og arbejdet er
færdigt. En Sang vilde Folkene i Birk Sogn grave i Højen

efter den Skat, som han maatte have med sig, men
de vidste, at de ikke maatte sige et eneste Ord, thi ellers fik de
aldrig fat paa Skatten. De gravede derfor i den dybeste Tauslaas, men langt ud paa Marken, og Hojen lukkede sig med stor
snart de havde sat Spaden i Jorden, kom de mærkeligste Ting ud Buler, saa at Skatene blev hvor de vare.
af Hojen. De gravede nu videre, og kom snart til en stor Stens
stue. De lukkede Døren op, saae en stor Kobbefjedel staa
paa Gulvet, i hvilken de troede, at Tongen laa. Ved
Studen af den, laa en stor sort Klud, som en Karl laa over
paa sin Troje, og han bar den ud af Hojen. Medens de
andre nu stod og saa efter ham kom der mange
mærkelige Ting ud af Hojen, men tilsidst kom der et stort
Kolas, som blev trukket op to Haver. Kolaset hjorte tre
Gange omkring Hojen, dog lod Karlene ikke, men den tredje
Gang, slog den ene af Haverne ud med Benene, saa at den
tykke Vognport gik i Stykker. De kunde den ene Karl ikke

Dansk Stil.

(Gjenfortælling)

Halvaars-examen 1885

Alfred Bøggild.

Smeden i Børhøj.

I Bør Sogn i Jylland, ligger Holstebro, og tæt derved, er der tre Høje, og i den ene, bor der en Bjærgmand, som er Smed. Om Aftenen kan man se Ilden fare op af Højen og ind igjennem paa Siden, det er, for at han kan holde sit Jærn gloende. Naar man om Aftenen lægger et Stykke Jærn oppe paa Højen, en Sølvkilling ved Siden af

det og saa raabe med høj Røst, hvad Stenhammer. Der gik de ind, og
man vil have gjort ved det, saa er der stod en stor Kobberhøst, som
naar arbejdet gjort den næste Morgen, maa var fyldt med Guldpenge. Ved
man vil have det, men Sølvskel. Siden af den laa en stor, sort
Lingen er tillige borte. En Gang Hund. Da Karlene saa den, trak
vilde Bønderne i Bør Fogr grave den ene sin Frakke af og tog Han-
hans store Skat op. De begyndte den, lagde den paa Frakken og
te da at grave, men uden at de bar den bort. Medens han var bor,
sagde et eneste Ord, thi de vidste, te, stod de andre og saa ud af Høj-
naar de sagde et eneste Ord, han, en. Døkom der et Læs Hld hørende
de de ikke faa Skatten. Da de kom ud af Højen, som to Hæner trak.
de grävet noget, (de) kom de ün. Det hjörte tre Gange ründt om
derligste Ting dem i Nöde. Men de Højen, men den tredje Gang, slog
bröd de sig ikke om, de bleve ved den ene Hæne saa stærkt bag ud,
at grave, til de kom til et stort at den tykke Fogrötang knækk

kede. Da glemte den ene Karl sig
selv og raabte: "Det var et godt Sleg
af en Nok!" Men i det samme ble-
ve alle Følkerne kastet ud paa
Marken, og Højen takkede sig selv
Bilder med Bilder.

Dansk hendes Opgave

ved

Halmsexamenen 1885.

Mildner Carl Linder

600

H. Møller

Øst og Vestgoternes Historie.

Blandt de Folkeslag, der i Folkevandringerens Tid spillede en stor Rolle og stiftede flere magtige Riger, ere Goterne. De havde vel i kort Tid en stor Magt, men formaade dog ikke, som Frankerne at danne et varigt Rige. De ere et nordisk Folkeslag, der allerede i Folkevandringerens første Tider foretog deres Boliger mod Nord og vandrede sydover.

Her stiftede de nu et magtigt Rige, men adte sig snart i 2 Stammer Østgoter og Vestgoter. Østgoternes Konge Ermanrik stiftede i 518 et udygtigt Rige, der strakte sig fra Jutternes til Østershavet. Da inderledes Hunnerne's gik over Elben og underlagde sig alle de Folkeslag, som de stødte paa, dræbte han, der var 100 Aar gammel, sig

sels af Fortovolden. Polgoterne maatte nu finde sig i at staa under Slavernes og delles i deres Følles, Saaledes kæmpede de 487 mod deres vestgotiske Slammefrænder paa de katalaniske Marker, men blev snart efter ved Attila's Død uafhængige. De var imidlertid bleve tvungne til at forlade deres Boliger og søgte sig en nye, og for Donau. Her opholdt de sig indtil de fik en Høvding i Theoderik, der kunde føre dem til Sjæ. Theoderik, der var af den gamle, amalske Kongeslægt, samlede Polgoterne, der havde delt sig i flere Stammer og kæmpede indbyrdes, og gjorde dem til en mægtig Nation. Han forestillede dem som, græske Kejsere, at han vilde bringe hans en uhyre Fødsel ved at forlade den

græske Kalvis og evore Italiere. Han drog nu med Kejsersens Tilladelse til Italien, hvor Theodor og hans Ujede Skarer, der bestod af Heruler, Rugier, Gothisinger o. s. v., havde Magten. Theodor blev slemt og maatte indskutte sig (sog) i Ravenna, hvor han kort Tid efter maatte overgive sig til Theoderik, der trods lod ham dræbe 493. Efter Theodor's Død kom Theoderik, der fik Navnet den store, i 511 Arv over Italien. Totone fik som Sejrherrer Land tildelt rundt omkring, men Theodorik brugte langt for udklærende Totone i sin Tjeneste. Fort imod vedblev hde den gamle, romerske Styrdse med nogle enkelte, nødvendige Forandringer. Dog kunde Polgoternes Herredømme virkelig fæstne sig, og det var kun Theoderik's overlegne Stand, der holdt Reget sammen. Totone var

Arianere, men viste sig meget tolerante overfor den
katholske Troshedjendelse, indtil den græske kejser
Justinus i Frederik's sidste Regeringsaar gav
sig til at forfølge de arianske Kristne, der boede
i hans Lande. Frederik sørgede da herpaa med at
forfølge de katholske Kristne i hans Rige, der
bestod af Italien og Landene nord'ost for det nem-
lig Vindelicien, Noricum og Chartien. Frederik døde
526 uden at have for den dygtige Upmannede be-
dret den græske Kejsertid under Keiser Justinianus.
Han søgte at forny det græske Kejserrigets faldne
Slægt og sættede efter Theodorich's Undervingelse
sin dygtige Feltherre Belisarius mod Gotterne.
Deres Konge Totilas forsvarede sig udmærket, og
da Belisarius ikke fik tilstrækkelig Understøttelse

fra Theodorich's Lande, kunde han indtil videre udrette. Da
Kæmper han kaldte tilbage, og den dygtige Feltling her
saa kom i Spidsen for Keiser Totilas var imidler-
tid død, og Gotterne sidste Konge, Totilas faldt
i Slaget ved Vesuv 553. Saaledes gik det over
gotiske Rige og den østgotiske Stammer til Græna
Vestgoterne sørgede sig allerede tidlig fra Gotterne
og fik af Keiser Theodorich Panonien, som Theodorich
sejrrig havde forsvaret. Medens de opholdt sig
der, blev de af en fordroven, ariansk Kæmper
Ulfilas kristnede. Theodorich havde de været Chindig-
kese, men nu blev de meget iorlige Arianere.
Ulfilas oversatte Bibelen paa gotisk og sammene et
gotisk Alphabet. Et Ordertykke af Ulfilas's Chri-
stendoms sattes findes endnu. Da Theodorich gik over

Volga og tvang Gotterne til at følge deres Hærherre, mens, der opholdt sig i Ravenna, der ved Svarre
had Volgterne Kejser Valens om Theodose til at
gaa over Donau og besætte sig syd for dem.
Der bleve de paa den mest opvandede Maade
udrugede af de (romerske Em) græske Embeds-
mænd, og da de vare bragte til Theodose herover,
plyndrede de Riget paa det forfærdeligste og slog
Kejser Valens, der var faldt i Slaget, ved Adrian-
opol 378. Nu kængede der end nu videre lige
til Konstantinopels Mure, men bleve bragt
til Fred af Valens Efterfølger, Theodosius den store.
Derpaa begynde de nogle Aarier syd for Donau
som en meget urolig og upaalidelig Militærgænge,
indtil Alarik samlede dem og førte dem
mod Italien. Der henkæde den svage Rom.

var udmærket beplantet af Naturen selv, sydeligt
med at føde Høns. Honorius's dygtige Feldherre
Stilicho standrede dem i første Gang, men blev
snart efter myrdet af Kejseren, der troede at
kunne undvære ham. Derpaa kom Alarik
igjen og, stormede og plyndrede Rom 510, men
kort² efter døde han i Syditalien og blev af sine
trofaste Begraaft i Buscento's Højseng med
umænelige Kostbarheder. Alarik's Efterfølger
Ataulf ægtede Honorius's Datter og skaffede
Fred med ham. Derpaa forlod han Itali-
en og gik til Gallien, hvor han erobrede
det sydlige Gallien og snart efter ogsaa
Hørstedelen af (Det) Spanien, da Vandalerne

forlod det. Deres Hovedstad blev Tolosa, hvor
vestgotiske Konger herskede i flere Aarhundreder.
Deres mindstevigtige Bedrift i den Tid var Slaget
paa de katalauniske Marker 451, hvor de i Forening
med Aetius standsede Hunterne, og hvor deres Konge
ge Theoderik faldt. Gregor den store overvandt dem
i. 600 til den katolske Tro, og . . . . . efter blev
deres Magt tilintetgjort. Det var den arabiske Hæd.
hæder Musa, der efter Africa's Erobring, led sine
Føllehære Trossen sølle over til Europa. Han overvandt
i det store Slag ved Xeres de la Frontera 711 fuldbrætt.
der . . . . . Ostgoterne, hvis sidste Konge (Totila) Theoderik
faldt i Slaget. Man sprædt Levinger af Ostgoterne und
slap og forvandt snart mellem de øvrige Nationer.
Saaledes var der efter 711 ikke mere noget gotisk Rige.

Dansk Stil

ved

Årvaarsexamen 1885.

J. J. Schousboe.

Thebens Historie.

Grækenland var i Oldtiden det mellem-
en, Havets Stammer, som der regnede
sig for et Folk, nemlig Hellener, i Mod-
sætning til alle andre Folk, som de
 kaldte Barbarer. Den magtigste Stet
var i Lav, Sida Sparta, men efter Per-
serkrigen fik Athen størst Indflyde.
Af mindre Vigtighed var et Forbund
af høvliske Stæder, i hvilket Theben
havde Forsædet. Da Spartanerne efter
404 igjen var bleven Grækenlands Hoved-
magt, tyranniserede denne Stet det øv-
rige Grækenland og indlød sig i Forbin-
delse med Perserne, hvorfor den overalt

opvakte Forbitrelse mod sig. Charlanerne
gik endog saa vidt, at de 382 med
Lrig besatte Thebens Borg, Kadmea, og ind-
satte i Staden en Regjering af Fremmede,
der herskede med stor Grusomhed i Athen,
i hvilken et mange Thebanere maatte
forlade deres Fædreland. Disse bleve ven-
lig modtagne i Nabobyrerne, især i Akha-
ra, og derfra saa den unge Thebaner, Pelopidas,
sig i Stand til at befri sin Fædreby i
December Maaned 379. Da Charlanerne
naturligvis ikke vilde lade dette gaa
ustraffet hen, maatte Thebanerne ruste
sig af alle Kræfter for at modstaa dem,
og de vare saa heldige at finde en dygtig
ledende, og kom Staden Charla saa nær, at de spær-

ret i Epaminondas, der sammen
med Pelopidas anbragte sig for at ind-
danne Thebanerne til gode Soldater. Det
lykkedes dem fuldstændig, og i Slaget
ved Leuktra 371 sejrede Thebanerne mod
Forventning, idet Gjærnen af deres Hær,
den hellige Pæon gjorde Beslutningen.
Ligeledes ved Leuktra havde Pelopidas
betydelige Thebaner til den smagligste
Felt i Grækenland. Første Gang drog Epa-
minondas ind i Pelopones, hvor de fleste
Stammer sluttede sig til ham, saa at han
snart saa sig i Stand til for 50,000 Mand.
Skjønt han havde Landet helt til Gækkysten
og kom Staden Charla saa nær, at de spær-

tanke Kvinder fik, for første Gang fik
& Pigen fra en fjendtlig Æyr at se, ve-
rede han dog ikke at angibe, men,
men søgte, for han drog bort, at knok-
ke i Pans Majt for bestandig ved at
anlange Megalopsus, som han befattede
med et Bleder, og Messene, hvor han som

led alle Messenieme, der vare blivne
spredte villt omkring, efter at Spartanerne
ogsaa havde indtaget Kausaktus. For at
fuldende disse Forslagender havde han
beholdt sin Feltherrepost flere Maanedes
længere, end han havde Lov til, og blev
anklaget derfor, da han kom tilbage.
Han blev dog frikjendt, da han ved sin

Forsættelse havde befastet i Thebens Overmagt.
Medens Epaminondas saaledes virkede
i Theben, førte Cleonidas Krig i Thessalien
og underkvang flere Dele af dette Land.
Han fandt ogsaa sin Død i Thessalien, idet
han faldt i Slaget ved Lynkestepale
364.

For at befaste Thebens Magt saa Plotonus
var det nødvendigt at give et Tøj
dermed, og i Aaret 362 drog Epaminondas
ud i Spidseu for en betydelig Hær. Nu har
de Athenienserne imidlertid forhindret sig
med deres gamle Tjenster & Charlaner, og
og det kom til Slag ved Mantinea, hvor
Thebanerne vel (i) sigrede, men Epami-

nondas faldt, saa at Erenen ingen Frugter De Thebanerne senere sammen med
bar for Thebanerne. Efter at disse havde Athenienserne kort efter Clearchus
mistet deres to Indførelse, tabte deres Kæft i Træbeslutningen 336 forsøgte at erobre sig
sig ganske, men Thebanernes Kæft var: for Mæcedoniens Overherredømme, blev
ogsaa bemærket, saa at der ikke var nogen: Staden indtaget og røvet med Jorden
ledende Stet i Grækenland, der medbragte og Indbyggerne solgte som Slaver.
kunne modstand Etilij af Mæcedonien, i Etilijens endte denne i det, der kun har
som resultat kort Tid efter begyndte at, Kæft var en større Indflydelse i Thebaner
tue Grækenlands Frihed. Det snidte at med 374-368, og denne Indflydelse skulle
benytte sig af Omstændighederne nærmere den alene de to store Kæft, Pelopidas
denne snidde Konge til sidst sit Hæd, og Epaminondas, hvilket han indvæ
Grækenlands Undertrykkelse, sejnt Ath
nienserne og Thebanerne i sidste Fjællik ved deres Lid.
sigte at standse ham, men blev over-
vundet i Slaget ved Charonea 338.

4de Klasse

Dansk Stil.

ved

Halvaarsexamen i December 1885.

af

Anton Andersen.

Afl. 14 11, 15

Brasilien og dets Frembringelser.

Brasilien er beliggende i Sydamerika. Det er opdaget i Aaret 1500 af Portugiseren Cabral og taget i Besiddelse af ham i den portugisiske Konges Navn. Det har senere løsrevet sig og danner nu et eget Kejserrige. Det begrænses imod Ost og Syd af det atlantiske Hav imod Vest af Sta-
tafloden og imod Nord af Amazonfloden. I det Indre er det opfyldt af lave Bjergkjæder, som i deres højeste Punkter kun naa 2,000 Fod. Gynen imellem Bjergene er næsten ubeboet og bebos kun af nogle faa Indianerstammer, ligesom ogsaa Udkroene ere beboede af Indianere, som alene

kunne taale den usunde Luft. Urskovene ligge Havarm, som er saa dybt, at endog meget store ved Amazonflodens Bredder. I Regntiden indtraf Skibe kunne sejle lige ind til Byen, der desuden for der ofte store Overvømmelser, som saaledes har en meget god Klævn.

lave og flade Land helt under Vand. Derfor maa Af Næringsvejsene ere Kaffe dyrkning og Udvaske. Indbyggerne enten bygge deres Huse paa høje Ste mæng af Diamanter de vigtigste. Kaffen bliver dyrket eller bo i Urskovens Træer, saalange Overket paa Sydvesten, og Rio Janeiro er Floedhansvømmelsen varer. I Træerne indrette de sig delvis pladsen for den. I Kaffeplantagerne blive ved at flette Grenene sammen, og saaledes dan. Børrerne indhøstede umodne af Negre, som nu de sig Opholdssteder. De vigtigste (Slæder) Dyr, endnu holdes som Slaver i Brasilien, der paa der leve i Urskovene, ere Aber, jaguarer og Slanger. blive de nedpakke og sendte over hele Verden, hvor Sydvesten er næsten frugtbar over det Hele, og det den brasilianske Kaffe er mest gndet næst efter gjælder især om Lynen omkring Rio Janeiro. Javakaffen. I mange af de smaa Floder i Brasilien. I denne By bor Kejseren af Brasilien. Den liden for der Diamanter. De blive udvaskede ligger meget smukt paa nogle høje omkring en af Slaver eller af grove Forbrydere, der i Slid for

Dødsstraf ere dømt til at udvaske Diamanter
hede deres Liv igjennem.

Dansk Stil skindet

ved Halvaarsexamen. 1855.

H. Lange.

11, 10'

Hvorfor og hvorledes munder et Folk de store Begivenheder i dets Historie?
I Østind Lands, enhver Nations Historie findes en
korte Begivenheder eller Afsnit, som i særegen Grad have
haft Indflydelse paa eller forandret de bestaaende Tilstande,
det vare sig til det gode eller til det onde, Begivenhe-
der, som have eller tænke sig under den jevnere Overflats
og derfor nødvendigt maa kaldes mere i Opmerksomhed og undersøge
sig stærkere i Hukommelsen. Og deralt findes der
mange saadanne Ujævnheder; thi det gaar med
Folkets Liv som med det enkelte Menneskes, Fran-
bring og Besælgelse ere Grundelementerne og uundværlige
Betingelser for Livets Velstand og Lykke,
Man behøver ikke at anføre ^{eksempler} Exemppler paa, at
de store Begivenheder munder og bevarer, hvorledes

kjende vi ellers have Kjendskab om Bysvendheds, som
ere foregaaede for tre Hundreder af Aar siden ;
hvorefter kunde vi kjende noget til Iskandens
Lid og store Bidskter, hvis Folket ikke havde mindedes
dem i Tale og Skrift og Fabelning fra Fader til Søn ;
hvorefter vilde vi ikke kjende til vore Forfædres ædelste
Bidskter, hvis ikke gamle Sagen og Vise havde givet
Lidelse til dems Krænke. Der findes en Fanny,
qvindelig i Menneskets Vildbejerselighed, til at
skaffe sig Oplysning om Gudsverdenen, om hvad
der sker, og om hvad der i gamle Tider er sket, og
kommer saa dertil, at Bysvendhedsere foregaaede
i selve det Folk, hvortil man hører, og at de
have haft en stor Indflydelse paa en yndelig Lærings-

Isden Nationalfølelsen til og for den Interessen. Dette
er den uulkaarlige Franz, som ethvert nyværende by-
Menneske vil have til at mindes de foregaaende store
Bysvendhedsere: ^{de} ans Folk; men for den lærde har det
naturligvis dobbelt Interesse. Vil han undersøge
en Lyntømmelighed i Folkets Kultur og Livsforhold,
maa han nøje tillægge til Aarsagerne og uulkaarlig
komme til at beskæftige sig med Fortiden.

Maaske, naar hertil man kommer de store Bys-
vendhedsere, har naturligtvis været forskjellig til de
forskjellige Tider; I Folkets Børndom og Fandens
tid bemædtes de ved Sang og Lyri, som blev sunget
og fortalt paa Borgen og i Nyttene. Efterhaanden som
Kulturen øges, kom den poetiske Mestere

skrivning til, uden by at Dytterne gøre Afkald
paa de nye Lønner, som Fortidens Mellemkomst
frembød. Fremdeles minder de vel at fuldbyholde
Gage bestemte Tidomræ efter Begjæret, saale-
des som vi her i Danmark seje Holbergs Følges
og Reformationens ^{iværksæ.} Indflydelse.

Det kindt jo ogsaa en iindvirkelig Tunge somme Tunge til
at udforske og mentes Begjæret, der var skole for mange,
mange Tider uden; men det er en Tunge, som i høj Grad
er til Gavn og Støtte for Samfundet; den gjenopretter Tidens Løb
uden ^{sin} uddannelse i Litteratur, som særlig behandler det egentlige og
skjønne i Tilkøbs Historie, som lærer os at beundre de
store Bedrifter, og at se op til de Mænd som udførte dem,
og at elske det Land, som forbrøder dem.

Dansk Stil

ved

Havaarsexamen i December.

af

Ivar Friis

8.20

Öst- og Vestgoternes Historie.

Ved Folkevandringens Begyndelse havde de Öst- og Vestgoterne deres Boliger nord for Donau. Paa denne Tid overskred Hunnerne Volga, og alt maatte bøje sig for de vilde Nomader, alt som de rykkede frem. Östgoterne kunde heller ikke modstaa dem, men maatte give sig ind under dem, og af Sorg derover dræbte deres 100 aarige Konge Ermanrik sig, medens Vestgoterne drog over Donau og fik af den østromerske Kys

ser Valens Lov til at bosatte sig der. De der ikke modstaa dem, og Alarik drog
blev imidlertid forurettede af de plyndrende igennem Rigt og erobrede
keiserlige Embedsmænd, og forbittede Rom. Han døde i sin kraftigste Alder
derover greb de til Vaaben og segede i Syditalien og blev begravet paa
378 ved Adrianopol, hvor Valens faldt. Bunden af. Loden Busento. Hans
De blev bragte til Ro af den næste Kejs. Efterfølger Staulph blev gift med
ser. De kraftige Vestgoter var til Keiser Honorius. Søster Placidia, som
Besvar for de følgende Kejsere, og bewirkete, at han blev gunstig stemt
det var derfor efter Aftale med mod Rigt. Han drog derfor til Gal.
~~den~~ en af disse, at deres Konge i Italien, hvor han skiftede et Rige. Vest.
rik drog mod det vestromerske Rige goterne deltog i Slaget paa de
Det elendige vestromerske Rige kun. catalauniske Marker, hvor Hunnerne

led et Nederlag 451. De bredte sig efter
haanden ud over Pyrenæerne og over he-
le Spanien, men i Aaret 411 blev
deres Magt knækket i Slaget ved
Xeres de la Frontera.

Efter at Hunnernes Magt var knæk-
ket, tog Ostgoterne Bolig syd for Do-
nau. Dog her forblev de ikke længe; thi
deres Konge Theodorik førte dem mod
det vestromerske Rige, som de erobrede
fra Odovacer, som der havde opkasted
sig til Herre. Theodorik, som fra

Grund af sin kraftige og manlige
Rejsering blev kaldt den store, d.å.
526. 553 gik deres Magt til Grund
idet den østromerske Kæiser Justinian
sendte sin Feltherre Belisarius og
senere Narses imod Ostgoterne.

I Slaget ved Vesuv gik deres Magt
til Grunde. Deres sidste Konge Gy-
pandtt Heltedøden med en Mængde
af sine Folk.

6te Klasse

Dansk Stil (binden opgave)

ved

Halvaarsprøven i December 1886

N. H. Andersen

Øst- og Vestgothernes Historie.

Begge disse Folk hørte til den germaniske Folkestamme og vare i Afsendingen af Oldtiden indvandrede fra Sien til Europa gjennoen den uraliske Folkedør.

Vestgotherne kom først og havde efter lange Kampe erhvervet sig det kaldt romaniserede Dacien, hvor de ved den nye Forbindelse med Romerne bleve bekendte med Kristendommen, det vil sige den i Østen herskende Arianisme. Deres Biskop Ulfilas oversatte det nye Testamente paa det gothiske Sprog og for at have dannet et eget gothisk Alfabet.

Lidt senere end Vestgotterne vare Ostgotterne indvandrede, og under deres Konge Romanrik udbredte de deres Magt over Nordledet af det østlige Europa, saa at deres Rige naaede fra Pedersöen til det sorte Hav. Da de frygtelige Hunner ved Aaret 375 bragte form i Ostgotternes Rige, dræbte den hundredaarige Romanrik sig selv, og hans Folk blev afhængigt af Hunnerne. De forskrækkede Vestgotter fik i Aaret 376 af Kejser Valens Tilladelse til at gaa over Donau; men da de blev skændig behandledes og udsagede af de kejserlige Embedsmænd, gjorde de Oprør og

slag Valens i Slaget ved Adrianopol (378), i hvilket Slag Valens selv faldt. Under Theodosius den store bleve de bragte til Rom, og dannede nu Stykket af den østromæriske Krigsmagt. Under Theodosius Efterfølgere gjorde de imidlertid atter Oprør, men bleve efter flere Kampfe i Norditalien af Feltherren Stilicho bragte til at vende tilbage til Balkanhalvøen. Da Stilicho var bleven myrdet af den vellystige Kejser Honorius, bragte Vestgotterne atter form under deres Konge Marik, og, medens Honorius indeledede sig i Ravenna, erobrede de Rom, som de udplyndrede, i Aaret 410. De drog derpaa

ned i Syditalien, hvor Marik pludselig døde
i en Alder af 34 Aar, og hans Ægte blev begra-
vet under Floden Brientes Vænde, for at
ingen skulde forstyrre den store Konges
Hvilested. Hans Sønner Manph var gun-
stigere stemt mod Rømerne og ægtede Hono-
rius's Søster Marcia. Han førte Ostgothene
til Gallien og skaffede dem der Bolig med
den Loire og Pyrenæerne, hvorfra de senere
udbredte sig over Spanien. Da Hunnerne
fulgte af Ostgothene, brængte frem over
Rhinens, hjalp Ostgothene Rømerne og
deltog i Slaget paa de katalauniske Marker
i Aaret 451, hvor deres Konge Theoderik
faldt.

Efterat Hunnernes Folk var gaaet til Graven,
de, fremtraadte Ostgothene atter som et
selvstændigt Folk, boende i Ungarn syd
for Donau, og derfra plagede det stadig
det østromerske Rige. Men lokkede ved
Rygtet om Vestens Herligheder brød ides
Ostgothene under deres Konge Theoderik op
fra deres Boliger i Ungarn og endrede
i Aaret 473 Italien fra Adacco, som snart
de overgave sig i Ravenna. Theoderik anviste
Ostgothene Jord i Italien, men holdt dem
som en egen Krigerstand adskilte fra
den øvrige Befolkning, som ikke saa godt
til dem, da de vare Arianere. Theoderik
blev saaledes Stifter af det østgothiske Ri-

ge i Italien; men da det efter hans Død
opløstes ved indre Stridigheder, blev det
efter et haardt og blodigt Slag ved Ebro i Aaret
553 erobret af den detroniserede kejser Justin-
ians Fætter Naras.

De Vestgoterne havde imidlertid stiftet
et Rige i Spanien og havde aflært Arian-
ismen med den katholske Lære, men
svækkedes bestandig mere og mere ved indre
Stridigheder. Da Araberne kort efter Aaret
700 gik over Gibraltarstrædet, slog de der
for Vestgoterne ved Xeres de la Frontera
i Aaret 711 og erobrede snart hele Spani-
en. Resterne af Vestgoternes Folk blev
tvungne tilbage til Asturiens Bjerge,

hvorfra de dog senere (c. 1035) trængte frem
og stiftede Rigene Castilien, Aragonien
og siden Portugal.

Dansk Stil (bunden)

ved

Halvaarsexamen 1885.

J. P. Adamsen.

Tofaret 375 gaa Himmerne over Volga. Den
ne Bejersked får stor Betjæning for det syd-
lige Europas Folkestammer, den Bshlives Grund
til at hele Folk skifte Royal, at Folk, de i tid-
ligere have høet helt mod Øst i Europa, ryk-
ke frem mod Vest og hilsidit tage Royal i det
alles vestlige Europa. Saa deres Vej inder-
træng^{te} de Folkestammer, hvis Land de komme
igjennem, og det gamle Romerige stjætes af
Vestgoterne⁴. Disse havde forladt deres Bolig
i Ungarn, da de hørte om Himmerne's store
velige Stjænderinger paa deres Vej gjennem Rus-
land. Vestgoterne turde ikke oppebie de-
res Ankomst, men drog ned i Balkanhalv,

øens, hvor de afik Lov til at nedrette sig. Da man
imidlertid her vilde paalægge dem haarde off-
gifter, gjorde de Opstand og seyrede i et Slag
ved Adrianople. Hiu kort Tid bleve de be-
sunde paa Balkanhalvøen, snart droge de mod
Vest for at angribe det vestromerske Rige. Det
var, medens Alarik var deres Konge. Den
vestromerske Kæjser var ikke i Stand til at for-
svare sit Rige; snart trængte Alarik helt ned
til Rom, som blev erobret i Aaret 410. Og han
han drog videre ned i Syditalien, hvor han i-
midlertid døde og blev begravet paa Bunden
af en Flod. Vestgotterne lod sig imidlertid
ikke nøje med Italien, de drog længere mod

Vest og slog sig først til Ro, da de naaede Pyre-
næene. Paa begge Sider af disse (fredsattede)
tog de Royal og udbreedte deres Herredømme
over omtrent hele Spanien. Dog heller ikke
her kunde de vare i Ro for Hunnerne.
Attila var nu bleven Anfører for disse, og
under frygtelig Udleggelse angreb han
frem mod Vest. Han naaede til de katalu-
niske Marker, her blev han slaet af Vest-
gotterne. Han tænkte derpaa paa at drage
mod Rom, større Tab havde han ikke lidt, men
opgav det og døde kort efter. Hunnerne
Folk opløses nu, en stor Del gaar til Grunde,
men enkelte Stammer holde sig, og gaa der

ning. ene af Himmerne Rige fremstaa det
östgothiske. Ogsaa Ostgotherne opnaaede Her-
dømmet over Italien. Først havde ^{de} trüet med
at angribe det græske Rige, men Kejseren af
Konstantinopel fik dem til at rette deres An-
greb mod Italien, hvor de snart stiftede et
östgothisk Rige. Kejseren i Konstantinopel
tidvæde) havde Overherredømmet derover, i den
Tid dog kun et Skinhæredømme. Først da Justi-
nian var bleven Keiser, sendtes en Hær derover
indes Anførsel af den dygtige Feltthear Be-
saricus. Han havde god Fremgang, men Justi-
nian mistænkte ham for at trøgte afløse Her-
dømmet over Italien, og lod Marsen afløse

ham. Marsen lagde hurtigt Italien under
Justiniani Herredømme. I et stort Slag ved
Veru overvandt han den östgothiske Konge,
Teja, der blev dræbt med en Mængde af
sine Folk. Det var i Aaret 553 og fra den
Tid af ere Ostgotherne ude af Historien.
Vestgotherne havde umiddelbart levet i Fred i
Spanien og vare blevene kristnede. Ogsaa de-
res Herredømme gik snart til Grunde, det
skete da Maurerne gik over Gibraltarstræ-
det og slog dem i Slaget ved ^{Horis de Ra} Frontera og til-
rev sig Herredømmet over Spanien i Aa-
ret 711.

Danske Stil

ved

Kalvaarsramment 1885.

af

Hans Schüller

Brasillien og dens Frembringelse.

Nogen Tid efter, at Kolumbus havde gjort sit Navn uddødeligt ved Opdagelsen af de vestindiske Øer, blev Portugiseren Cabral paa en Opdagelsesrejse (1498) af en Storm kastet ud af sin Kurs og landede paa Brasilliens Kyst, som han saaledes opdagede og tog i Besiddelse for den portugisiske Krone.

Brasillien gaar med Lyd ombrent til

30° syd. B. mod Nord til Ækvator og brasilianske Højbland, og længst imod
gjennemstrømmus af store Floder, blang Nord paa Gransen mellem Guyana
hvilke Amazonflodene har en saa stor ligger en Bjergkjæde, som kaldes Serra
Vandmængde, at den naar betragtes *Purime*. Brasilien har trods sin
som den største Flod i Verden, skjønt *Skretse* kun 10 millioner Indbyggere,
den ikke er den største længste. Disse *hvilket* kommer af det varme og
Floder gennemløber ^{for} deres Udløb i *paa* Grund heraf usunde Klima.
Atlantihavet store Pletter, der enten *Bjefolkningen* bestaar dels af Indianere
er bevoxede med indskrænkede Skove, *mere*, dels af Niguer, der forhen an-
de saakaldte Ueskove, eller bedækkede *by* ede som Slaver paa de store Plan-
med et frodigt Græsdrag. Det Indre af *lager*, men som nu er frigjorte,
Landet daaer for en stor Del af det *og* Resten af *Episc* Europæere

største Byer er Rio Janeiro, San
Salvador og Pernambuco, der alle lig-
ge ved Kysten.

Brasiliens Frembringelser er vel ikke store,
men give dog et kull godt Udbytte. I de
Egne, som gennemstrømmes af Amazonflø-
den og dens Bifløde, dyrkes især Ris, da de
for denne Kornsødt nødvendige Naturførte
er her i høj Grad til Stede. Paa Kysten i
Omegnen af Rio Janeiro og San Salvador er
Kaffen og Sukkeret de vigtigste Frembringelser,
og her findes store Plantager, i hvilke Mennes-
ker i Tusendvis er beskjæftigede.

III Klasse

Dansk Stil

ved

Halvaarsyamen 1885

for

J. Davidsen

Sammenligning mellem Bylivet og Landlivet.

Der er stor Forskjel mellem Livet i de forskellige Landbyer og de forskellige Kjøbstæder, og der er atter Forskjel mellem Livet om Sommeren og om Vinteren.

Om Sommeren er Landlivet det behageligste, og om Vinteren Bylivet.

Vil man betragte en Landby om Sommeren, ser man hverd Aft. 4-5 Bønder komme ind i sin Høns dør, for at se om det er godt Vejr, og efterat han har forviiret sig derom, atter gaa ind for at holde paa sine Tjenesiefolk, som endnu ikke ere staaede op. Et Øjeblik efter kommer Drøngen

ud af Døren for at løbe ind i Marken efter
Heitene, og efter kort Tid ser man ham
komme ridende i fuld Fart. Nu blive
Bondens Staldør og Portvæbner. Ud af
Staldøren kommer Drøgen med Køerne,
søvn. (Pigerne) ere bleve smalkede af Pigerne,
medens han heutede Heitene. Ud af Portene
ruller den ene Vogn efter den anden for at
hente Ki' eller Korn, eller for at kjøre ind ud
i Marken at rive Ki'. Paaløbet er hele
Landsbyen efter en Times Forløb kommen
i Køre. Hele Dagen gaar nu hen med at
høste Korn, rive Ki', kjøre Korn og Ki' byen
s.s.v. Henimod Aften ser man attes Vogn-
ne komme kjørende; men denne Gang kjøre

de igjennem Portene ind i Bondens
Gaard. Her spænder Heitene fra Vognene,
hvorpaa de af Drøgen ridet ind i Marken.
Køerne komme nu ogsaa hjem, og efter at
de ere smalkede af Pigerne, gaa alle til
Løys. Om Vinteren er Løvet i en Landsby
ganske anderledes. Bonden sover til Kl.
7-8 om Morgenen, og naar Kølene ere
staaede op, gaa de ikke ind i Marken,
men blive inde i Løvet for at tænke eller
i Stalden for at røjte Kreaturerne. Her-
med gaar Dagen hen, indtager den Tid,
Bonden og hans Folk brugt til at spise.
Kl. 4-5 om Eftermiddagen forsam-
le Bonden og hele hans Familie, samt

hans Tjenestefolk sigi Dagligtimen, hvor
de om aftenen bekræftige sig med for-
sigtige Slags Arbejde, indtil alle herved
Kl. 10 gaa til Senge:

Bylivet er meget forskjelligt fra Land-
livet, men der er ikke stor Forskjel mellem
Bylivet om Sommeren og om Vinteren.

Om Sommermorgen Kl. 5 er alt endnu
stille paa Gaderne, og man ^{is} hører ogsaa
 enkelte komme gaaende. Men Kl. 6 gaa

Fabrikarbejderne og Haandværkerne i
deres Arbejde, og der begynder da at blive
Røre i de stille Gader. Kl. 7 kommer Tjen-
stepigerne ind paa Gaden for at hente
de forskjellige Produkter, som de skal

bringe dem Dag. Kl. 8-9 gaa Børnene i
Skole, og ved denne Tid kommer Bønderne
kjørende ind til Byen enten for at sælge
deres Produkter, eller for at købe de

forskjellige Retstager, som de skal fringe
til deres Arbejde. Hele Dagen igjennem
ses man Gaderne fyldt af Mennesker,
nogle i et Ørende andre i et andet.

Om Middagen gaa Fabriksarbejderne,
Haandværkerne og Skolebørnene hjem
for at spise, hvorefter de atter begynder
sig til deres Arbejde. Henimod Aften
kjører Bønderne igjen ind af Byen, og nu
kommer en Mængde spættende ind af
Byen for at gaa sig en Aftenetur.

En Vinterdag gaar hen omtrind paa
sanne Maade, sies en Pommersdøgn
den Forskjel, at den Vinteren ofte sies en
Hane komme kjærdet hen ad Gaden, og
Drengene løbe med Skjæter for at gaa
Tien.

5-12-1885

3^{die} Klasse.

Fransk Stil

ved

Kalvaarsexamen 1885.

for

A. Th. Adamsen.

11.10

Un paysan confessa d'avoir volé un mouton à son voisin. Mon ami, dit le confesseur, il te faut restituer, car sans cela tu n'obtiendras pas l'absolution. Mais je l'ai mangé, dit le paysan. Tant pis, tu seras le partage du diable, car dans la grande vallée, où nous irons après cette vie, tout parlera contre toi, tes amis, tes ennemis, le mouton même. Comment! s'écria le paysan, le mouton sera-t-il aussi là? J'en suis bien aise. Pourquoi cela, mon ami? Parce que je n'ai qu'à dire à mon voisin: Reprends ton mouton!

On avait joué une comédie en cinq
actes en vers. On demanda un bon
bourgeois si la pièce était en prose. Ma
foi, je le ne sais pas, répondit-il; j'étais
tellement enrhumé, que je n'ai pu di-
stinguier, si elle était en prose ou en vers.

Dansk Sil

ved

Halvaarsexamenen 1885.

A. J. Fritsche

IV Kl.

Apr. 14. 12, '10

Brasilien og dets Frembringelser.

Brasilien udgjør en Del af Sydamerika og oven i Kjøbet en meget stor, da det optager 150,000 $\square$ Mile af det 330,000 $\square$ Mile store Land. Det blev først kjendt af Europæerne, da Cabral opdagede det, og de faldt strax, ligesom over de øvrige Dele af det opdagede Amerika, over Brasilien, og denore Gang vare Portugiserne derhul dige. Hendeende til naturlig Beskaaffenhed er dette Land temmelig ensformigt, dets Indre og især det sydlige ^{Dele} dannes en Højslette, over hvil ken der strække sig nogle lave Højder. Men er Brasilien ikke mærkelig ved Højdeforhol

Jene, saa er det det i andre Henseender. Det
gjennemstrømmes nemlig af en af Verdens stør-
ste Floder, Amazonfloden. Denne magtige Flod
udspringer paa Andenne i Staten Olivia, saaledes
sammenlig nær ved det store Hav og løber saa i
østlig Retning. Allerede ved sin Indtræden i Bra-
silien er den en stor Flod, men nu vaces den sta-
dig mere og mere ved de talrige Bifloder, der alle
ude i sig selv ere sammenlig store. Fra Sydøst
sager den Floden Madeira og nogle Mol østli-
gere Rio Negro, der begge ere af anseelig Størrel-
se. Ved sit Udlob i Atlanterhavet danner den
et stort Delta, og den utynde Vandmasse, der
strømmer ud i Havet, gjør dette omkrent. første
i flere Miles Omkreds. Man kan gjøre sig

Begreb om, hvor magtig denne Flod maa
naar den i en Langde af 120 Mile oplager sig
fra et Opland paa 100,000 Q. Mile, hvor der
lig regner imellem 200 og 300 Tommer.
Et Land, der har en saadan Rigdom af Regn,
maa nødvendigvis være frugtbar, og dette
Sandhed og saa Tilfældet med Landet omkring
Amazonfloden. Selvaerne, saaledes kaldes de
utynde Floder, ere i Modsetning til Grasse-
ne om Missisippi og Orinoco bedækkede
Skove. Dog maa man ikke tænke sig Skove
der som hos os - nej, Plantervæksten er sa-
pig og Træerne saa store, at voksne største In-
del kunde staa under deres Kroner. Fjellige
mærke Skovene sig der ved deres Bloms-

rigdom. Paa Træerne væxe der en Mængde
Snylteplanter, og Styringplanter flette sig
som et uigjennemtrængelig Net om Træstam-
merne.

Disse rige Egne ere dog daarlige befolkede, og
Europæerne have kun slaat sig ned langs
Kysten, hvor der har rejst sig flere større
Byer, saasom Janeiro med omtrent en halv
Million Indbyggere og Bahia, der er kjendt
for sine udstrakte Plantager. Befolkningen
er portugisisk eller blandet, og kun i de indre
Dele af Landet leve nogle Indianerstammer.
— Religionen er udelukkende katolsk, saa
langt Kristendommen har været i Stand
til at trænge frem.

Brasilien frembringer langt fra saa mange
Produkter, som man skulde vente af dets
Størrelse. Maa ske vil det i Fremtiden blive
det, naar man først er trængt dybere ind i
det omkring Amazonfloden. Den vigtigste
værende Frembringelse er Kaffe, & Silleje, og
der ogsaa i Modbyerne en Del Diamanter.

Dansk Stil (bunden)

af

M. H. Löbner

ved Høvaarøksamen 1855

femte Klasse

Thebens Historie.

En af Grækenlands største Byer i Oldtiden var Theben. Hvoraaar denne Stads blev grundlagt, ved man ikke, og Sagnet om Kadmeas indlæggelse i tåret 1200 af Kadmus er heller ikke paalideligt, men sikkert er det, at Theben er en meget gammel By. I meget lang Tid indtog Theben ingen videre fremragende Plads, og om den endog besat et Plags Overherredømme over de andre Boøtiske Stæder, havde den intet at sige udenfor Boøtien. ligesom i de fleste andre græske Byer er Kongemagten gaaet over til Oligarki og derfra til Demokrati. I Tersi-krigene svigtede Thebanerne fejgt den græske Sag, som man f. Ex. ser af Slaget ved Platae, hvor Thebanerne stod paa

perisk Side. Senere i den peloponnesiske Krig holdt de med Spartanerne og ødelagde deres gamle Fjende, Plataea (429). Denne Krig endte med Spartas Sejr og Athens Fald. I Begyndelsen glædede Thebanerne sig derover, men snart mærkede de skulde de fortryde det, thi Sparta misbrugte aldeles sin Magt og udøvede et trykkende Jæg over hele Hellas, saavel over de undertrykte som over de gamle Forbundsfaller.

I Aaret 382, da en spartansk Hær, som skulde til Potidea, holdt Rastdag udenfor Thebens Mure, bemægtigede Oligarcherne i Byen sig Magten, indtog Borgen Kadmea og herikede ved Hjælp af en spartansk Besætning, flere Aar i Theben, og denne Voldsdaad tilligede Sparta. En Mængde Uland

bleve dræbte eller forvante, og disse drog til Athen, som ogsaa med Grund var misfornøjet med Sparta.

Saa besluttede Pelopidas, en af de fordrøvede, at befri sin Fødestad, og med en lille Skare drog han i Nattens Mulm og Mørke til Theben og indtog den. Folket jublede og beredte sig den næste Dag til Afmarch at storme Kadmea, men saa drog Spartanerne bort. Da man nu nok kunde tænke, at Spartanerne vilde hevne dette, rustede Theben sig af alle Kræfter. Sjælen i det hele var Epaminondas. Han dannede den saakaldte hellige Skare, som bestod af 300 thebaniske Hopliter, og gjorde de forhen saa lidet dygtige Thebanere til dygtige Krigere. Imidlertid havde Sparta sendt en stor Hær

af Sted under Indførel af Plecombrotus, som stødte
paa Thebanerne ved Leuktra. Med Nød og Næppe
havde Epaminondas faaet sine Landsmænd til
at rykke ud, men Sagen fik et ganske andet
Udfald, end de havde ventet. Epaminondas stillede
den hellige Skare og de bedste af sine Tropper paa
venstre Fløj, da han vidste, at Spartanernes Fløj
pluts: altid stod paa den højre, medens de andre
bleve stillede saa langt tilbage, at de ^{slat} ikke
kom til at kæmpe. Saa stod det store Slag ved
Leuktra, hvor Spartanerne tabte aldeles, 300 faldt
og de øvrige 400 flygtede. Næste Aar rykkede Epami-
nondas ind i Peloponnes for at knække Spartas
Umagt aldeles. Messenierne loiver sig, og Epaminon-
das lod der bygge Byen Messene, og paa samme

Maade byggede han Megalopolis i Arkadien.
Han hærgede Sparta helt ned til Sydhyeten,
dog Byen kunde han ikke indtage, da den var
saa godt befæstet af Naturen. Efter at have ud-
ført disse Bedrifter vendte han tilbage til The-
ben.

Dog ogsaa mod Nord udvidedes Thebens Umagt,
og Thessalien, hvor Alexander af Theve regerede,
blev undertrykket af Pelopidas.

Saaledes stod Sagerne i flere Aar. Men ogsaa
Theben misbrugte sin Umagt, idet den f. Ex. øde-
lagde Orchomenos og det attes opbyggede Plataea,
og derfor faldt flere af dets Forbundsfæller fra,
navnlige Athen. Attens blev det nødvendigt at
gjøre et Toj ind i Peloponnes for at hænde The-

bens Magt. Ved Mantinea mødtes de to store Hære; paa den ene Side stod Epaminondas med den hellige Skare, de övrige Bøtter, Messenieme, Arkaderne o. fl. paa den anden Side især Spartanerne og Athenerne. Thebanerne sejrede atter, men Sjæns Frugter spillede ved Epaminondas's Fald (362). Quaa Pelopidas var falden ved Kynoskephale mod Alexander. Da det alene var ved disse to store Mand, at Thebens Magt var o. vetholdt, sank Byen efter deres Død ned tilffornige Stader og tabte efterhaanden alt, hvad den havde vandet.

Senere opstod de hellige Krige, i hvilke Theben spillede en sørgelig Rolle og holdt med Philip af Mæcedonien, dog ved Demosthe-

nes's Opraab mandede de sig att op, men for sent. Ved Cheronea faldt hele den hellige Skare (338). Thebanerne mistede al deres Magt ud i Bøtien og fik en mæcedonisk Besætning paa Kadmea. De vare naturligvis utilfredse hermed, og under Philips Søn, Alexander, gjorde de et Oprør og belejrede Besætningen paa Kadmea, da de havde hørt et falskt falskt Rygte om hans Død. Pludselig viste Alexander sig udenfor Murene. Da de ikke vilde modtage den dem tilbødte Fred, stormede han Byen, indtog den, og Straffen blev frygtelig. Det gamle Theben blev jævnet med Jorden, og dets Indbyggere, ialt 30000, bleve solgte som Slaver.

Paaledes endte den stolte Stad, som en

Gang havde været den mægtigste i Hellas.
Ullöbner.

V Klasse

Dansk Stil (anden Opg.)

ved

Kalvækssexamen i December 1885

D. Hansen

6.30

Thebens Historie.

De Byer, der saavel i den mytiske Tid som i hele den øvrige af Grækenlands Historie spille den vigtigste Rolle, ere Sparta og Athen. Derimod høre vi ikke videre meget om den bøotiske Stad Theben før omkring ved Året 400 f. Kr.

Paa denne Tid var den peloponnesiske Krig nylig bragt til Ende, ^{ved Athens Fald} og Lysander havde der indsat 30 Tyranner. I denne Krig var Theben paa Spartas Side, men da Spartanerne vare komne til Magten, fortsatte Thebanerne kun Utaal til Løn, da Spartanerne nemlig ogsaa vilde udstrekke deres Herredømme til Theben. Derfor bleve de,

der vare flygtede fra Athen for at und-
gaa Tyrannernes Volds herredømme, ventlig
modtagne i Theben. Her^{ved} kom
Theben i åvenligt Forhold til Sparta,
og da en spartansk Hær drog op for at
udvide Spartas Herredømme paa den
peludiske Halvø, drog de ieren ufor-
modet ind i Theben og besatte Borgen.
Men Spartanernes Herredømme i Theben
i Th blev kun kortvarigt, thi i ikke
lang Tid efter brød nogle thebanske
Flygtninge, der havde haft Tilhold i
Athen, under Pelopidas ind i Byen,
dræbte de spartanske Tyranner og tvang
Besættungen paa Borgen til Overgivelse.

Det fortælles, at Tyrannerne i den samme
Nat holdt et stort Gæstebud, og da der
kom Melding om, at man vilde dræbe
dem, kastede en af dem Brevet til Gæde
med de Ord: "De vigtige Forretninger lade
sente til i Morgen."

Nu, da Spartanerne vare fordrevne,
begyndte Thebens glimrende Periode.
Da fremstod de betydeligste Mand, Theben
havde, nemlig Pelopidas og Epaminonda-
ras. Under Ledelse af disse Mand reddan-
rede Thebanerne sig til et tappert Krigs-
folk, saa at de let kunde staa sig mod
Spartanerne, da de havde Athen til Forban-
fælle, men selv efter at Athen havde søgt

dem, tilføjede de, medens alle munde, at sēt. Men Epaminondas skulde nu ikke
Theben vilde brikke under, Sparta ^{hans} et leve ret lange, thi da han var vendt
stort Nidslag ved Leuktra 371. tilbage, maatte han kort efter atter

Nu var Theben den herskende Stat i Gr. gjöre et Tog til Peloponnes, (den her
Kontland, Pelopidas udviede det's Herre-folat hen i Slaget ved Mantinea 362
komme mod Nord, hvor han undertvang Fra nu af gik det tilbage for Theban, og
Thesalien og kæmpede mod Mædonerne, det's i kort Tid alle deres Besiddelser:
men her faldt han i Slaget ved Kynos. Endnu kan 2 Gange høre vi om Theben
kefale 364. i den følgende Tid, (thi Thebanerne kan

Smidertid udviede Epaminondas pædemerlig sammen med Athenernes
Thebens Grænser mod Syd helt med tre ne mod Philip ved Keronea 338, og om
Sparta, som han dog ikke turde angrebe gjötte Theben for sidste Gang et Forlig
De spartanske Kvinder fik da Røgen paa at have sig ved gjöre Oprör, da
fra en fjendtlig Lyr at se, som de for søn Alexander den store var draget mod
Kovmodigt havde pralet af ikke at have de nordlige Folkeslag, men da i Alexander

ufornødet kom tilbage, blev Theben
taget med Storm, og til Troop bleve Ind-
byggene solgte som Slaver og Byen
jærnet med Jorden.

Saaledes fik Theben, som det seer at
gaa med Stater, der pludselig have søg,
en brat Ende.

Hansen.

III Klasse

Dansk Sill

ved

Kalvaarsrammen 1885

Jeppe Simonsen

Apr. 14 10, 37.

Sammen ligning mellem
Bylivet og Landlivet.

Landlivet er meget
sundere end Bylivet. Paa
Landet har man altid
frisk Luft; men i By-
en holdes den friske
Luft borte af de høje
Huse.

Om Vinteren er det
vel koldere paa Landet
end i Byen, og der er vel
flere Fornøjelser i Byen

J. E. Boller, Mus. Rønder
o. s. v.; men paa Landet
vender man saalindelig paa
Sommeren og vorkoster de
lange Lindeprosser med
en Salsiar, et villet Kost
eller en Svincon.

Om Sommeren er det
meget behageligere at væ-
re paa Landet end i By-
en. I Byen er det trist
og lummert. I lange Sam-
lier ere rejste til et Bade-
sted eller ud paa Landet o. v.

Men her er ude, saa læn-
det er det meget livligt.
Rundt omkring høres
Svar tenes og Sigerens
muntre Sang enten fra
Engen, hvor de slaa Græs,
eller fra en Høstvogn,
der vander hjem efter
endt Gjærning.

I Jordvejr er det
ogsaa bedre at være paa
Landet end i Byen.
Paa Landet ere de spred-
te Huse ikke saa meget

udsatte for at træmmen
træffes som i Byens.
at Korm er det ikke
godt at være i Byens,
thi der følger uophørlig
Lagstene med paa Gaden,
under tiden kræder en
med faldende Skosten
flere Mennesker. Men
paa Landet, især i Mark,
egnene, er det ogsaa uhyggelig
Ligt. Landet stiger højere
og højere, det naar snart
Huset, (hvor) hvis Beboere

flygte op paa Loftet.
Da stynte Mirene ned, og
Beboerne omkomme
i det grøite Landt.
I det for nok, at de
fleste Landboere helle,
se ville søge paa Landet
end i Byen.

Dansk. Lit. (bunden Jrgave)

Halvaarsexamen 1886.

Tjornich.

Thebens Historie.

Blandt de mange Sagn, der ere overlevte, udi os fra Oldtiden, er der ogsaa et, som siger, at Theben er bleven grundlagt af en Kelt fra Thioniceen, hvis Navn var Cadmus, og som af sin Fader var bleven udsendt for at soge efter sin bortrovede Søster, Europa. Han drog altsaa ud, men fandt hende ikke; paa sin Vej kom han til det delphiske Orakel, som han raadspurgte; Gudene svarede, at han efter at have faaet Giji saa en Stø skulde følge efter den, og hvor den lagde sig, skulde han anlægge en Stad; det

var denne By, der fik Navnet Theben.

Den første Sang, vi se Thebanerne optog, de var under Perserkrigen, hvori de stod paa Persernes Side og kæmpede f. Ex. ved Plataea for mardonius.

I den følgende Tid hører man ikke meget til dem, indtil de i den peloponnesiske Krig forarskede dennes Sang ved at for-
smaa Spartanerne til at gaa ind ^{ihj} paa
Banernes gamle Dødsferide Plataea.

Sparta var imidlertid gaaet ud af den peloponnesiske Krig med Sejr og begyndte derefter paa en foruroligende Maade

at udbrøde sin Magt. Da den spartanske Hær saaledes en Gang var paa Vejen til Olynth under Phibidas, holdt den en Dag Fæst udenfor Thebens Mure; efter at være indbrudt af nogle Spartanere, som boede der i Byen, brød Mæren ind i dem, og bemægtigede sig Byen Thebes. En stor Del af Thebanerne, flygtede saa til Athen, der optog dem gjæstfrit til Sjæns gjæld for, at de havde optaget nogle Atheniensere, der vare flygtede under de tredie Tyrannens Herredomme i Athen. Det var fra først af ikke Spartanernes Vilje, at Theben skulde erobres,

og der rejste sig ogsaa i Sparta en Del Uvilje
demmod, men Kong Aguilans demmod
Misfornøjelse, og der blev saa lagt en
spartansk Besættning i Macedonia, hvor
paa Rusten af Heeren drog op og indbrød
Olynthi. Efter nogen Tids Forløb kom imidlertid
den unge Thebaner Pelopidas ved
en List ind i sin Fædres By med (Uindvæn-
ning) Hjælp, og man beredte sig allerede
til at storme Borgen, da Besættningen
frivillig overgav sig med at faa fri Afværelse
Nu kommer der en Tid, hvor Thebanerne
helt faar Overmagten i Grækenland, hvor
ind de to andre Magter, Athen og Sparta

er blivne meget svækkede ved ind-
byrdes Strid. Der findes ogsaa paa den
ne Tid i Theben Manden som Pelopidas
og Epaminondas. Den sidstnævnte hvar
de ikke forvillet nogen vigtig Rolle i
det offentlige Liv, men da han nu saa,
at Fædrelandet brøngte til hans Hjælp,
saa brøgte han frem, og Pelopidas, der
var yngre, vagede sig ikke ved at af-
staa ham Kommandoen. Epaminon-
das begyndte nu at forbedre Thebens
Krigsvæsen, idet han oprettede den saa-
kaldte hellige Skare, der bestod af 500
svartbevaabede Thebanere. Hans rykkede

derfra med sin Her inmod Syd og modttes, som de endda ikke helt besad. Saa
ved Leuktra den spartanske Her. Her følgende Aar brænge Egeaniondas mit
kom det saa i Aaret 371 til et Slag, hvori med i Peloponnes, som kom herydede og
Egeaniondas for første Gang anvend. Jydskede; dog vovede han ikke at angri-
ke den skicere Hørgorden. Da han vidste, at selv den stærkt befæstede Staa, men
at spartanerne selv stod fra den højre han kom den da fra saa næst Hold, at
Høj, opstillede man den kullige Skare fra de stolte Kvinder i Sparta ikke længe,
sin venstre Væg forat de skulde kæmpe og kunde sig som før, at de endnu ikk.
sammen, medens han lod de øvrige Trup. Ke havde set Progen af en fjindtblig Sej-
per brække sig lidt tilbage, saa at de ikk. Nu begynde midlertid Athemionerne
ke kom til at kæmpe. Der kæmpedes at frygte for, at Thebanerne skulde bli-
længe, saa Liv og Død, men tilsidst maatte de forsvige, og forbandt sig derfor
ke spartanerne sig efter dette Slag va. med deres gamle fjende, sparta, inmod
at disse vidsteværende til selv Pelopon. Theben. I Aaret 362 modtes saa de for,

mede atheniensiske og spartanske Hæer nemlig idvint Phokierne en Bode for be-
Egamiiondas ved Mantinea; her gaad Helligbrode, og da Phokierne ikke
vandt Thebanerne Sejr, men da Eg. vilde betale den, drog Thebanerne imod
miondas faldt, forstod de ikke at dem med en Hær: de blev umiddelbid
benytte sig af Syrien, og ved den derfra slaede af Phokierne, der havde faaet
følgende Fred blev det bestemt, at Theb. en Hær samlet for de Skatte, som de
ben kun skulde have de Besiddelser, det havde rovet fra dem.
havde haft for Traigen.

Pelopidas havde umiddelbid fort Krig
i Thessalien mod Kong Alexander af
Therce, men faldt, da han i et Slag
vilde dræbe Kongen.

Næste Gang Theben kom i Krig, var
i den anden hellige Krig. Det havde

Denne Krig gav Filip og Mæcedonien
P og senere hans Son Alexander Sejlig.
ind til at blande sig i Grækenlands
Skelligender; umiddelbid udsprede
det Rygte sig, at Alexander var død,
medens han krigeu mod Illyerne
og Thracerne; Thebanerne faldt da

strax fra, og endstjovit Alexander sp,
der at være rykket frem til Byens Mure der vilde berøve dem.
med en vældig Hær, tilbød dem Fæd, de
slukkede de dog med Fortvivlelsens Maa
hellere at dø end at miste Friheden.

Alexander stormede da Byen og ind,
tog den; Indbyggernes blev dels ned,
bruggede dels solgte som Slaver, og selv
Byen blev overladt til en Dødsferide,
Platceenserne, der sløjfede den med
Jorden.

Saaledes gik det en Gang saa mange
År til Grunde, idet den kæmpede for
Friheden, som en fremmed Magt.

Dansk Stil

ved

Halvaarsexamen 1885.

J. Filskov.

IV Klasse.

Bl. 141

Brasilien og dets Frembringelser.

I Slutningen af det femtende århundrede, da Spanierne havde opdaget og erobret store Dele af Amerika, og Portugiserne havde fundet Vejen til Indien, blev en portugisisk Kaptajn, Cabral, der var paa Vejen til Indien, af en Storm kastet ud af sin Kurs og ført over til Sydamerika.

Portugiserne begyndte strax at erobre Landet, men herover blev Spanierne suveræne, og det blev afgjort mellem dem, at Portugiserne kun maatte erobre Landet til en bestemt Linie. Deraf kommer det, at Brasilien

kom til at høre til Portugal, medens det
øvrige Sydamerika kom til at høre til Spanien.
Senere er det blevet et Kejserrigdom, og har
revet sig løs fra Moderlandet.

Kejserrigdomet Brasilien, der er 150,000 v. Mil.
stort, er kun tyndt befolket. Befolkningen
bestaar af indfødte og indvandrede. De ind-
fødte, der staa paa et meget lavt Kultur-
trin og for det meste leve af Jægt og Fiskeri,
ere Indianere; de indvandrede ere mest Por-
tugisere. Det begrænses imod Øst af Atlan-
terhavet, mod Nord af Guyana, mod Vest af
Ecuador, Bolivia og Peru og imod Syd af Para-
guay og Uruguay.

N^o Klasse

Dansk Stil

ved

Halvårsexamen i December 1885.

for

Harald V.

I det femtende Aarhundrede begyndte
Portugiserne og Spanierne deres Opdagel-
ser, som gik ud paa at finde en Søvej til
Østindien. Det lykkedes ogsaa Vasco de
Gama at omsejle Afrikas Sydspids og
paa denne Maade at naa Østindien,
men den genuesiske Sømand Chri-
stoffer Columbus tænkte, at man og-
saa kunde komme dertil ved at sejle
lige over Atlanterhavet. Han fik da og-
saa ved spansk Hjælp en Flaade udru-
stet, som efter flere Maaneders Sejlads
landede paa San Salvador, som han
tog i Besiddelse for den spanske Kro-
ne. Han naaede endog til Amerika.

Dette gav Stødet til flere Opdagelser, og omtrent Aar 1500 blev Brasilien opdaget af Spanieren Cabral.

Brasilien ligger paa den østlige Side af Sydamerika og har en Størrelse af 150,000 $\square$ Mile med 12 Mill. Indb. Det er kun paa Atlanterhavets Kyst, at der findes større Byer, og den største af dem er Rio Janairo med over 100,000 Indb. Indbyggerne i Byerne ere for største Delen Spaniere, som lige fra Opdagelsens Tid begyndte at udvandre hertil for at opleve Uventyr og for at erhverve Rigdomme. Desuden findes her ogsaa en Mængde Tyskere, hvormod Eng-

lændere og nordiske Folk have bosat sig i Nordamerika. Brasilens største Flod er Amazonfloden, der løber i den nordlige Del af Landet i en Retning fra Vest til Øst. Paa begge Sider af Amazonfloden findes uhyre Urskove, der give Sydamerika et særegent Præg. Jordbundsforholdene ere meget forskjel- lige, thi Højland og Lavland findes imellem hinanden. Den indre Del af Landet bebos af Indianerstammer, som her flytte omkring fra et Sted og til et andet. Da Spanierne kom til Brasilien, maatte de i Begyndelsen udstaa haarde Kampene med de indfødte

I det femtende Aarhundrede begyndte Portugiserne og Spanierne deres Opdagelser, som gik ud paa at finde en Søvej til Ostindien. Det lykkedes ogsaa Vasco de Gama at omsejle Afrikas Sydspids og paa denne Maade at naa Ostindien, men den genuesiske Sømand Christoffer Columbus tænkte, at man ogsaa kunde komme dertil ved at sejle lige over Atlanterhavet. Han fik da ogsaa ved spansk Hjælp en Flaade udrustet, som efter flere Maaneders Sejlads landede paa San Salvador, som han tog i Besiddelse for den spanske Krone. Han naaede endog til Amerika.

Danske Stil.

(Gjenfortælling.)

Halvaars-examen 1885.

Hilmar Hansen.

Smeden i Børhøj:

En Mil fra Hølstebro er der tre store
Høje, og i den ene bor der en Smed,
næer han om Natten Smeder saar
sprutter der Gniester op af Højen
og ind paa Jorden igjen, og det er
det, at der holder hans Jern varm.
Naar at man vil have noget Smedet,
saar skal ^{man} bare ligge det oppe paa
Højen, og ligge en lille Gulvskilling
derved. Og naar at man ^{saar} kommer

om Morgenen saa en Pölvorskillin med den, Men medens, at han gik
gen bort, og Arbejdet er færdig. bort med Hunden, da de andre
en Gang beshüttede Bønderne stod og saa rid af Höjen kom
i Bør Fogd, at opgrave hans ^{Ikke} mange Ting frem, til sidst kom
De begyndte derovt grave, og da de et Høles rid af Höjen, som blev
havde gravet et stykke med ^{de} støt trækken af to Klaver, de kjört tre
te de paa et Stenkammer, der var Gange omkring Höjen, og da de
en Kobberkjedel fuld af Guld og tredje Gang ^{kom} omkring, i højden
Pölv, der har en stor sort Hund ene Klave og med Benet og knak
den sov, da gik en af Karlene hen kede den tykke Vognstang, da var
til den trak sin Trøje af, og lagde den af Karlene det var godt gjor
den under Hunden og gik bort en Kok, i det samme blev de alle

kastet ind paa Marken og Højen
lukkede sig, med højt Brag, og de
fik ikke Phatten.

Danske Stil

red

Halvaarsexamen 1885

for

J Rosendahl

Sammenligning mellem Bylivet og Landlivet

Der er stor Forskjel paa Livet paa Landet og i Byerne. Paa Landet, hvor Befolkningen næsten kun bestaar af Bønder, lever man ombrent udelukkende af Agerbrug. I Byerne derimod har Handelen sit Sæde, og en stor Del af Bybefolkningen lever som Handelsmand, foruden at der ogsaa lever en Mængde Haandværkere der, som f. Ex. Skomagere, Skreddere, Tømrere, Smede o. s. v.

Foraaret er den Aarstid da alt, hvad Vinteren har tilintetgjort, kommer til Live igjen. Da har man travlt paa Landet, da pløjer man Markerne, sætterager Saaningen o. s. v. Paa denne Tid er det yndigt at leve paa Landet. Overalt har man

den frie Natur for sig grønne Markter og Enge
ge ser man, hvor man vender Øjet hen, og overalt
dette kvalver sig den klare Himmel.

I Byerne derimod kjender man næsten ikke
til saadan Skjønhed. De største Fornøjelser der
re Ballerne og Theatrene, som hver Aften, naar
der gives en Forestilling, fyldes med Hundrede
af Mennesker. En Lang emellem foretager nok en

eller anden Familie en Udflugt ud paa Landet,
for at more sig og fryde sig ved Landets Skjøn-
hed, men de fleste foretrakke dog at blive hjemme
i den lune Stue.

Nu kommer Sommeren. Alt udfolder sig paa lan-
det i sin friskeste Fylde. Men det om ere Markkerne
besatte med Blomster, til alle Steder ser man

markter, og paa Engene staar en ubrydt Fylde af
højt Gras og smukke Blomster, blandede mellem
hverandre. Paa enkelte Steder gaa allerede nogle

de Bønder og slaa Græsset, og hist ere nogle Tiger-
Færd med at stille Høet op i Stakke. Her sidde
nogle Tiger og malke Køerne, og der flytter Hyr-
drengen jublende Faaren, alt er Liv og Virke-
samhed paa Landet.

Kommer man derimod ind i den stovede By, faar
man et helt andet Indtryk. Man føler sig strax
sløv og mat; det er den stærke Hede, der her ikke
afbrydes af noget friskende Vindpust, der byr-
ger baade paa Sjæl og Læggerne. Man ser en Maang
de Mennesker vandre ud af Byen for at vederte-
ge sig paa de nærliggende Enge eller i en lille Skov.

eller lignende.

Snart er imidlertid Sommeren forbi og nu kommer Efteraaret. Denne Tid er Bøndernes travleste Tid. Overalt gaar der Høstkarle og Piger, og langsomt ser man Hornet synke for den skarpe Le. Nogle Steder er man allerede Færd med at høste Hornet hjem, og hist ligger en Flok Karle og Piger mellem hvenandre, idet de spøgernde fortællere deres Frokost.

Høsttiden er derimod er denne den kjædeligste Tid. Udflygterne til Skovene og Engene høre snart op, da Træerne tabe deres Løv, og det bliver koldere i Luften.

Sidsidst kommer Vinteren. Den øde lægger alt det grønt, som er blevet tilbage og dækker Jorden

med sit bløde Smelag. Da er det ikke rart at bo
paa Landet, thi der hersker Sneen og Blæsten
være end i Byerne, og man maa derfor hol
de sig inde saa meget som mulig.

I Byerne bliver det derimod behageligere. Theatre
ne blive aabnede, og Ballerne tage deres Begyndel
se.

6to 1/2
Hansen

Bank Stet

Stunden Pagar

vid Halvaarsdagen i December 1884

Peter Nielsen

6,25

Got- og Vestgoternes Historie.

Blandt de germaniske Folk, som Romerne mest kom i Berøring med, indtog Got- og Vestgoterne den betydeligste Plads. Hoorfra de to Folk stamme, kan ikke med Bestemt-
hed paarives. Vi kjende kun deres Histo-
rie fra den Tid, da de stilledes sammen
med Romerne, idet de snart som Venner
og Forbündesfæller boede rindt om i det
romerske Rige, ^{Franklande} snart som frygtede
Fjender førte Krig med det.

Da Hunnerne 375 gik over Volga,
traf de først paa Gotterne, som her,

skede over et Rige, der strakte sig
fra Portehavet og det sorte Hav
og helt ind til Petersien. Dens Konge
Ermanrik (eller, som han kaldes i de nor-
diske sagn Jarmunock), der efter Fortæl-
lingen var over 100 Aar, drøbt sig selv
i Fortrælle, og Götgoterne kom andre
Kjæmmerne. Foretrakke bad Götgoterne
den romerske Kjerse Valens om Tilladelse
til at gaa over Donau og nedstige
te sig i hans Rige. Han tillod dem
det, men da de bleve skammelig behand-
lede, gik de til Vaaben med Kjerse,
sejrede i et stort Slag ved Adrianopol

(378) og drog i flere Aar herjende og plyndre-
de gennem Riget, indtil de bleve bragte
til Ro af den næste Kjerse, Theodosius
den Store, der tog dem i sin Tjeneste og
anviede dem Jord. Herefter levede de tem-
melig rolig, indtil den tapre Henrik blev
dets Konge. Han brød op med sit Folk
for at erobre det vestromerske Rige, der be-
herkedes af Theodosius den Stores Søn, den unge
Honorius, der havde til Fælle med den
dygtige Vandalen Stilicho, der var traadt i
romersk Tjeneste. Til Præparat for det unge

På trods kan Legionerne fra Gallien og Bri-
tannien tilbage, og det var først da den sø-
le Honorius havde ladet ham myrde, at C. Ma-
rik havde held med sig. Mens Hispanien be-
stod sig i det af Lompe omgivne Pasa-
na, plyndrede Västgoterne Rom (410) og drig
helt ned i Syditalien, hvor Marik imidlertid
pludselig døde. For at hans Hvilested ikke skulde
de forstyrres, blev han begravet i Prænsden
af Noden Prænsator. Hans Efterfølger, C. Ma-
rik sønskede at ægte Honorius's Søster, og det
kom da til Forlig, hvorefter Västgoterne fik

Polig paa begge Sider af Pyrenæerne, og blev herover
Spanien og Landet mellem Loire og Py-
renæerne. Da saa Hunnerne under C. Ma-
rik det vestromerske Rige, vare Västgoterne
Forbundsfaller, og slogt paa de katalaniske
Marker afjorde de Slaget ved deres Lige over
Hunners Rytters (451). Længere blev de indtagne,
hede til Spanien af den frankiske Konger Karl
Martel, der erobrede Landet mellem Loire og
Pyrenæerne (750).
Da Hunnerne Mart var knækket, slogt paa
de katalaniske Marker, fremtræde Västgoterne i

som et uafhængigt Rik. De bode sin lyd for
Jordan og vare til etadig Røge for Kejseren
i Konstantinopol. Thi naar de vare forbundne
fælle, krævede Røge for at beskytte Jordan
almue, og naar de vare Fjender, kørjede de hans
Land. Det var derfor efter Aftale med ham, at
de under deres Konge Theodorik brød op for at
erobre Italien. Althet, der bleb havde efter den tid,
at romerske Keiser, satte sig til Modvæge, men blev
indledt i Ravenna og maatte overgive sig (553), hvor
efter Gotterne vare Herren over hele Italien. Theodorik
var en ansit og dygtig Hersker. Sin Gotternes

holdt ham som en Krigerstand ^{adskillt} fra den romer-
ske Befolkning; eller regerede han mildt og ret-
ferdig. Dog kunde Gotternes Herredømme ingen
Fæsthed vinde, og Theodoriks Regering maatte med
Blodenspyddelse. Efter hans Død (556) blev det østgo-
tiske Rige anverdet af Kejseren i Konstantinopol, den
berømte Justinian. Denne lod sin Fæltterre, den
fyrre Belisarius gaa til Italien, efter at han havde
styttet Vandalerens Rige i Afrika. Han havde
god Fremgang, men da han paadrog sig en Kei-
sers Unåde, blev han holdt tilbage. De følgende År
førre gik det ikke saa godt, indtil men da Theodorik
ses fik Konstantin, blev Gotternes overvind-
ne, og deres Konge Theodorik faldt med Theodorik af den

Krigene i Levant ved Keiser (555).

Vestgoternes Herredømme i Spanien betød
til III, da den arabiske Feltherre Tarek over-
vandt dem og tvang de Levingerne af dem tilbrin-
ge til Asturien og Kantabriens Bjerge.

På den Tid er der ikke mere et fortælle-
om Goterne; thi som et Herker- og Krigers-
folk, der kun var lidt talrigt, maatte de gaa
til Grunde med deres Mægt. Den vigtigste
Kilde, vi have til deres Historie, er Biskop
Jordanes's *Bay de rebus Gothicis*.

Dansk. Stil

ved

Hovedexamen i December 1885

H. A. Pejer.

6,55.

Thebens Historie.

Theben er efter Sagnet grundlagt af Kadmos. Den første Gang, man hører videre om det, er i den peloponnesiske Krig, da det tog Parti for Sparta mod Athen. I den følgende Tid spiller det den imod ingen større Rolle i Grækenlands Historie, og det er først henimod Midten af det 4de Aarhundrede, at det igjen træder frem. Sparta vilde nemlig undervinde den chalkidiske Halvø og derfor sendte en Hæder.

op. Da denne holdt Rastdag uden
for Thebens Mure, bemægtigede
den sig Byen og lagde en spær-
tansk Besætning paa Borgen.
Spartanernes Herredomme var i,
midlertid meget forhadte, og The-
banerne søgte enhver Lejlighed til
at afkaste det spartanske Jæg.
Dette skete ogsaa snart, idet Pel-
pidas tillige med flere Thebanere
om Natten overrumpled Besæt-
ningen, som maatte overgive sig
hvorpaa den ^{fik} fri Afmærch. Da
Thebanerne nok kunde tænke, at

Sparta ikke vilde lade dette gaa
uhævet hen, begyndte de at
ruste og vare saa heldige at fin-
de en meget dygtig Feltherre i
Gaminondas. Spartanerne fik
derpaa en Hær samlet og sendte
den mod Thebanerne, der vare
ene mod deres Overmagt. Gami-
nondas havde imidlertid ikke va-
ret uirksom, men faaet Hæren
meget godt indøvet. Hæren mød-
tes ved Leuktra, hvor Spartaner-
ne efter en voldsom Kamp blev
kede under. Af de 700 spartanske

Borgene, der vare med i Slaget, blev
de 700 dræbte, hvoraa de 300 tilhørte
bleve efter Lovens egentlig skulde
dræbes, men da Sparta ikke kunde
de taale et saa stort Tab af Borg-
ere, besluttede Kong Agesilaus at lade
de Lovene være en Dag. Efter Slaget
ved Leuktra drog Gaminondas
mod Syd til Peloponnes, Pels-
jridas mod Nord til Thessalien.
I Arkadien samlede Gaminondas
de arkadiske Bøyer til et
Fortrind og anlagde Byen Me-
galopolis, han anlagde ligeledes

ved Byen Ithome Byen
Messene, hvorhen mange Messer
sine strømmede, da de under den
peloponnesiske Krig vare bleve
fordrevne fra Karpaktus. Her
hævede frygtelig Spartanernes
Land, men vorede ikke at an-
gribe det af Naturen stærkt befa-
stede Sparta. Medens Gaminon-
das imidlertid var borte i nogen
Tid, samlede Spartanerne Tropp-
er, da Gaminondas hørte det,
ville han dem ned, og Herens
traf sammen ved Mantinea,

hvor Thebanerne ikke bødte
nogen Tugt af den næsten halv-
vundne Lejr, da Gaminondas
faldt. Gena Plopidas faldt på
sit Tog ved Synoskephale men
der var Kamp med Kong Ti-
lip af Mæcedonien. Med Ga-
minondas Fald sank ogsaa
Thebens Magt. Senere hørte man
det i Slaget ved Laronea, da
Demosthenes havde opflaat med
det tilligemed Athen til at
kæmpe mod Kong Filip
af Mæcedonien. Thebanerne

og Athenerne havde Uheld med
i Slaget sig, hvor de kom under
bleve afhængige af Mæcedonien.
Senere da Alexander den store
var oppe mod Nord for at un-
derkvinge Satofolkene, for at
de ikke under hans Tog til
Asien skulde gøre Oprør, ryg-
tedes det til Theben, at Alexan-
der var død. Strax gjorde The-
banerne Opsand, men ikke
lange efter viste Alexander sig
for Mæcedonien med en meget
stor Hær. Theben blev en Slaget

og det blev overdraget Kabo.
Solkene at handle med The.
sen, som de vilde. Selskabet
ne blev strakkelig, idet det
nænselig blev jævnet med J.
den.

Dansk Stil.

ved

Halvaarsexamen 1885.

H. Lind.

11,20.

Lammenligning mellem Bylivet og Landlivet.

Strå først af, da vor Tidelse endnu
troede paa Guderne, boede de
ikke i samlede Byer eller Lands-
byer, men de strejfedes omkring,
idet de ernærede sig af Jagt og
Fiskeri, og boede enten enkeltvis
eller familievís i Hytter, hvis For-
mådenheder de forskaffede sig
enten ved Bøen eller ved Fiske-
krogerne. Her var altsaa hos dem
ikke Tale om et Byliv og heller
ikke om et Landliv. I Middelalderen

og i den nyeste Tid har man dog
skjælnet mulken de Bygler og de
Landsler.

Der er ogsaa stor Forskjel paa at
bo paa Landet og paa at bo i By-
erne, thi, ligesom Landlivet har
sine Glæder og Sorgen, saaledes har
ogsaa Bylivet sine Glæder og
Sorgen. Jeg vil fortælle, saaledes
man mener og arbejder sig i Byerne.
Vi havde faaet Jeric og jeg, og
en Hammersat, som var i Kæng
hos mig i nogen Tid, sigte nu
at faa Tidens del at gaa ned

175
meget. Den første Dag dret vi
op og ned ad Faderne, men vi
fandt snart, at det blev samme-
lig kjedelig. Den anden Dag be-
sluttede vi at gaa ud at fiske,
og oftes at Madkuroen var fak-
ket, saadanne vi oftes, hvor med
sin Kuro og Skang over Skulderen.
Da vi havde gaaet en Times Tid,
begyndte vi at gjøre Tirkeløjet
island, og saa snart jeg kastede
ud, led det en paa Krogen og
hang fast. Da jeg havde faaet
den af, kastede jeg ud igjen paa

samme Sted, thi jeg tænkte, det maatte
de vare et godt Sted og ganske
rigtig, efter at jeg havde drukket
lidt, bed der en til paa, som jeg
heldig fik iland. Efter saaledes
at have faaet tre paa samme
Sted, gik jeg henv til min Sam-
menrat, som havde faaet sin Inder
ind i noget Tang, hvoraf han
ikke kunde faa den ud igjen.
Saa snart det var bragt i Orden,
gik vi videre, men nu begyndte
Sult og Tirst at melde sig, og vi
bestemte at holde Paas og spise

til Middag. Vi fik altsaa Maden
og Drikkevarerne trukket frem og
begyndte at spise og drikke af Gas-
sens Lyet. Da vi havde drukket
Løkenes Skaal, lovede vi so til at
jagke sammen, vi havde jo fanget
Fisk nok, og Varmen var nu bleven
sa ukuelig, at vi ikke kunde fiske.
Vi begav os altsaa paa Hjornagjen og ankede
uden vidt Handelen til Byen. Næste
Dag fik vi Fisk til Middag, som
naturligvis smagte fortreffelig, fordi
vi selv havde fanget dem. De føl-
gende Dage var der Buller, Skov

have og andre Lybigheder, og de Page
gik mekanisk meget hurtig. Min
Kammerat havde nu tilbragt den
halve Del af Tervien hos mig i By
en, jeg skulde nu tilbringe den an-
den Halvdel hos ham paa Landet.
Vi kørte med Toget til den Station,
i hvis Nærhed den Gaard ligger,
som skulde være os. Da vi steg
ud af Kofferten, holdt Tognene fra
Gaarden der og ventede paa os, og
da vi havde taget Plads i den, kørte vi snart vilde hjem. Han fik
vi hjem til Gaarden, hvortil vi ankom saa de brune spanstte fa, satte sig
efter en halv Times Fjöræet. Her

blev vi godt modtagne af Gaardmann
den og hans Kone, som var rigtig
flinke Mennesker, og de lode os
strax ind i Stuen, hvor vi gjorde
os til Bide ved et godt Maaltid.
Da vi havde sat en god Del Mad
tillys, kørte vi med Karlen ud
i Marken, hvor vi løb omkring og
søgte efter Lærkereder, men det blev
os snart kjede af, og vi gjorde den
for Karlen opmærksom paa, at
han fik
vi hjem til Gaarden, hvortil vi ankom saa de brune spanstte fa, satte sig
efter en halv Times Fjöræet. Her

med Piæken og hjoerte. afsted. To læs
derimod paa noget Kalen bag i Tognen
og sigte at fælde i Løven, men det
lod sig ikke saa let gøre, fordi Tog-
nen var en Gjældenavn, som skumpen
saa forferdelig, at det var umuligt.

Det var heldigvis ikke længe hel Læs-
ten, og vi naaede den snart. Jeg kji-
te mig temmelig meget ude paa Landet,
da der ikke engang var en Ba eller en
Damm, man kunde fiske i, og jeg besluttede
derfor at tage Afsted med de ventlige
Julk paa Gaarden, som naturligvis
had mig om at blive, men jeg længtes

allfor meget efter at komme hjem,
saa de maatte gænde de brænde for
Kogeren og bære mig til Stationen.
Her tog jeg afsked med min
Kammerat og takkede ham for
den Venlighed, han havde vist
mig. Saa bruste Toget afsted, og
jeg naaede snart Byen.

Dansk Stil

ved

Halvaarsexamen 1885.

R. Vilandt

Sammenligning mellem By- livet og Landlivet.

Livet i Byen og paa Landet
er højst forskjellige. Paa Lan-
det ernærer Befolkningen sig
for det meste af Agerbrug, men
i Byen mest af Handel.

Om Sommeren er det smukke-
re at bo paa Landet end i
Byen; thi paa Landet har man
hele Guds frie Natur liggende
foran sig, men i Byen er man
ganske udelukket fra dette, med
mindre man gjør en Skovtur etc.

ler en lignende Forlystelsessur. samme Fornøjelser vedbliver.
Derfor er Livet i Byen samme. (Nu lægger man i sin Flave og
lig kjedeligt paa denne Tid. Nu saar man Trø i Flaverne og
get.) Om Efteraaret er det lige, gjentager i det hele taget det
ledes behageligere at bo paa Land, samme som Landmanden.
det. Men nu er det Bondens. Nu kommer Vinteren med
sværeste Tid; thi nu er Kornet Sne og Is. Da er det kjedeligt
høstet og Høet skal ogsaa bjar, paa Landet, og den eneste Glæde
ges. I Byen hersker der Kjæde, Landmændene have ere de hyff,
somhed, da endog Skovture pize Gilder.
forsmaaes. Men Theatrene bli. Vinteren gaar og Faaet kom,
ve snart ^{aabnede} og hver Aften, naar mer, i den første Tid kan det rig,
der er Forestilling, samles der tignok være temmelig barstet.
mange Menneker. Endelig Sneen tør og Vinsgjektken
kommer Foraaret, men de skyder op, nu begynder Saaringen

og snart faar alt et grønt Ud,
sende.

III die Klasse

Dansk Stil.

ved

Halvaarsexamen i December 1885.

H. P. L. Rossen.

Sammenligning mellem Byli- vet og Landlivet.

Livet i Byerne og paa Landet
er temmelig meget forskjellig,
idet det retter sig meget efter
som Befolkningen er. I Byer-
ne er der megen Forskjel paa
Befolkningen, der boe baade
Arbejdsfolk, Haandværkere, Kjøb-
mand og finere Folk. Folke-
ne i Byerne taler gjerne ef-
ter Skriften. Paa Landet boe

der derimod gjerne Folk, som
ere fødte og opvojede der, de-
res Sprog er ogsaa noget for-
skjelligt fra By sproget.

Med Hensyn til Bybefolkningen,
saa er den altid mere lielig end
Landbefolkningen, dette kommer
af, at Folkene i Byerne meget
lettere komme i Berøring med
andre Folk, da der til Byen al-
tid kommer Fremmede for at
gjøre Forretninger, nogle komme
for at afsætte deres Varer, andre
f. Ex. Skuespillere, komme for

at fremvise deres Künster, og
derved trække mange Menne-
sker til sig. Forskjellen imel-
lem rige og fattige Folk er
i Byerne ofte meget stor. De
fattige Familier især i de store
Byer maa døje meget ondt,
da det i endertiden kan være
meget vanskeligt for dem at
faa Føden, især naar der er
en stor Familie, som Manden
ene skal sørge for Føden til,
saa kan der i endertiden indtraf-
fe mange uørgelige Tilfælde. Fat-

fører ofte de samme Følger med sig, trossom Jorden giver sig til. Paa Landet
f. Ex. naar en Familie ikke langer Landet findes ikke saa stor Forskjel
kan faae Jorden, fristes den let paa Rydning og Fattigdom, som i
til at begaa store Forbrydelser. Den Byerne, da den fattige Mand al-
rige Befolkning i Byerne har det lidet let kan faae ~~at~~ arbejde der. Da
derimod bedre, da de ikke tør en stor Forskjel paa Landlivet om
arbejde saa haardt for at faae Jorden, Sommeren og om Vinteren. Om
de have ogsaa meget bedre Lykkelighed Sommeren er det Landbefolkning.
til at mere sig. genskærneste Tid, da skal de
Tager man derimod Hensyn til Landet først om Foraaret pløje og tilbe-
(befolkningen) livet, saa er dette meget røde Maatke, om Sommeren og i
mere usikkert end Bylivet. Folke Efteraaret skal de høste og samle
ne paa Landet hoven for det meste Konst. Hjeme fra Markene, men
enten af Agerskud eller Kogrol, og naar saa Vinteren kommer og alt

Sommerarbejdet er tilendebragt, da
kommer Landbefolkningens Ferie, de
gaae da Tid til at smee sig.

W. H. Allen

Bank of the United States

of

Washington, D. C.

of

N. H. Pinkney

Øst- og Vestgothernes Historie.

Aaend 375 er et vigtigt Aarskal i Europas Historie; da fore-
gaae der Omvæltninger, der brede sig til alle Staterne i den
væstendst, da begynder nemlig den saa kaldte store Fol-
kevandring. — Fra Asien var et kalarisk Folk, ^{Finne} bragt ind i
Rusland. De gaae paa denne Tid over Volga og stygte omme-
n en hvide Strøm ind over Landene, og de forskjellige Folke-
stammer, som de mødte, alle udelede deene frem foran deene
eller undervingne. Blandt de Folkelag, der saaledes
bleve paavirkede af deene Folkeshær, var det gotiske Folk,
som havde adskilt sig i Øst- og Vestgotter. Af disse brede
Østgotterne nord for det sorte Hav, Vestgotterne nord for
Adnan. Begge Folk vare blivne kristnede, men det var Arian-
ismen, der var bragt igjennem til deene.

Saa snart Hinneene vare gaaede over Volga og naaede sig

til Gylgorthernes (Bygal) Opbrudsted, brakte disse Konge
Emanuik sig, da han om skribede om, at han kun de
omstaa disse Tjender, og haas Folk blev vængue til at
følge Hinne ne som Forhåndfalle. Ved at høre om deres
Hammepænders Skæbnelood. Vestgotterne opdrog oven
Arman ind i det vobrom mæske Kejserrige. Her blev de
godd modtagne af Kejseren, der i dem kunde vende sig
Lapre Forhåndfalle, men snart blev de hans farlige Tjen-
der. Opvirk over den Bækandling, de maatte hede af de
Kejserye Embedsmand, greb de til Vaaben og drog mod
sine Hovedskaden Skonstantinopel. Keiser Valens ilde
mod dem, men blev slaaet og faldt 378 ved Adrianopel.
Hans Efterfølger Theodosius stilled sig i et vens skikligt
Forhold til dem og optry mange af dem i sin Livstid.
Saa længe Theodosius levede, holdt Vestgotterne sig vlogt,

men da han døde, og Kejserriget blev delt 395, begynte de at
vise sig, og aldrig saa snart var den Lapre Alarik kkommen disse
Konge, for de brød op fra deres Boliger for at gaa mod det vob-
kommene Rige. Skatolden Alariko fik dem umiddelbart
til at vende om, og de bosatte sig paa Grausen i Tillyrene,
hvor de stadig truede Riget. Da lod den store Keiser Ho-
renus Alariko rydde af Keiser, og begynte for at kunne hans
Aradrog Alarik anden Gang mod Riget, nu blev Italien
fuldstændig gennemplyndt, og Rom blev indtaget, men
pludselig døde Alarik, og hans Efterfølger stilled Fred med
Keiseren og førte Vestgotterne bort fra Italien til Sydfrank-
rig og Spanien, hvor de vobede sig et Rige. -
Umiddelbart vare Finne ne med deres Forhåndfalle traugt
videre frem, og under Kong Altila gik de over det Vestrom mæske
Rige Grausen ind i Gallien. Skatolden her var den dygtige

Actius. Han samlede Rigshøjperne mod dem og bragte
lykkedes Gotterne paa Benene. I Fremning med disse
levende han dog paa Hinne Slaget paa de ^{to} kantslau-
niste Markter. Her kæmpede altsaa Gotter mod Gotter.
Enden paa Kampen blev, at Hinne trak sig tilbage,
og efter dette Nædelag og Mikelsdrød opløstes disse
Folk, og de undertvingne Nationer lod sig. Ostgotter-
ne tog til det vestromerske Rige og sadte sig alle samme
Steds som deres Slammes fraender. Saaledes var Gotter-
nes Stilling ved Ostromerske Rige, Vestgotterne havde
skrevet sig et Rige, mens Ostgotterne derimod var
Kjæserens Vasaller. Da de nu blev Kjæseren for høvderne,
opfordrede han dem til at gaa mod Ostroaker i Italien.
De brød ogsaa op, og undertvingte endelukkede de Ostroaker
i Karunna, hvor han efter et Aars Beliggenhed snart overgav
gotterne, men ^{ikke} Beliggenheden blev endte.

rig, og Herodes omst over Italien var saaledes i (G) Theo-
dorus Residdelev 893. Han anerkjendte vel Kjæserens
Overjæret, men var dog fuldstændig uafhængig af ham
og regerede godt og kraftigt. Det synes saaledes at Ostgo-
thernes Herredømme over Italien skulde blive varigt,
men tvang mot faldt det snart. Mellom Erobrerne og de
undertvingne var der en Religions forskjel, der gjorde, at
de ikke kunde smelte sammen til et Folk, og Ostgotterne
holdt sig som en egen Krigerskab.
I Smarandimogel var Justinian kommen paa Kyber Affinen,
han var opfyldt af argjærige Slaver, der gik til paa at
at oprette det gamle Romerrige. I denne Hensigt sendte
han sin Felt herre Belisarius til Afrika, hvor han kaldte
kaldte Vandalerne Rige. Derfra kom Justin til det vest-
romerske Rige, men ^{ikke} Belisarius og sine blev endte.

Den skivegyge Tjyces kaldte ham smidledid tilbage, og
Kampen brakte sig, indtil det endelig lykkes det Marcus i Fla-
gel ved Vesuv 533 at overvinde den sidste Konge Tejas, den
faldt i Slaget, og det ostgothiske Rige havde ~~et~~ ophør
at være, og Folket forvinderes af Historien. —

Vestgotterne holdt sig smidledid langere, vel havde de
Sydfrankrig, men Slaget i Spanien holdt sig indtil 711,
da Slaget ved Xeres de la Frontera gav det til Pris for
Araberne. ~~Men~~ Justinians Byzogyne holdt sig et vest-
gotthisk Rige, som blev tilfangopun kild for Slampen
mod Maurene, og som med det til Omindlay rejste den
sig et kristent Herredom me i Spanien. —

Men om end den gotthiske Stamme saaledes ~~havde~~ op hordet
sætt et eget Folk, haabte indtil vore Dage adskillige af dens
nationale Eendommelij hede holdt sig blandt Spanierne. —

Dansk Lit.

ved

Kulvaarssexamen i Ribe Katedralskole 1895.

Knudt Knudfeldt

Sammenligning mellem Bylivet og Landlivet.

Der er ikke saa stor Afvexling i Bylivet som i Landlivet. Dette ses især af Sommeren, naar Markerne staa med det grønne bløde Graslagen, og Træerne staa i deres fulde Pragt. Først kommer Høhøsten, som er den travleste Tid i Landlivet. Derpaa, naar Kornmarkerne staa begrænsede af Korn, saaat Stængelen næsten ikke kan bære Axet, kommer Rughøsten, der ogsaa er en af de travleste Tider i Landlivet. Naar Landmanden har faaet sin Avl ind

i Læden; kommer Efteraaret, der ikke ude i Stalden, hvor han vander
er saa fornøjelig en Tid som Som. Kreaturerne og give dem Foder, saa
meeren. Nu begynde Efteraarsstormen, han er færdig med det, gaar han
og Regnen skyter ned i Storme. over i Loen og læsker, saa. Naar man
Om Efteraaret maa Landmanden en Vinterdag kommer til en Bonde-
pløje og saa Rugsæden til næste Aar. gaard, hører man Plejens taktsmas-
Nu kommer den Tid, da Land. sige Slag. Men paa Landet er Vint-
manden ikke har saa meget at teren ogsaa en fornøjelig Tid især
bestille, nemlig Vinteren. Naar Jule, i hvilken der bliver holdt
Sneen fyger hen over Markene og mange Gilder.
ophobes sig i store Piver, der under I Byen hersker den samme Travl-
tiden kunne blive saa høje som et hed hele Aaret igjennem, baade
Lus, eller naar Isen dækker Van. Sommer og Vinter. Om Sommeren er
dene, da kan Landmanden ophe det ikke nær saa smukt i Byen som
de sig inde i Stuen eller ogsaa paa Landet. Bylivet er ikke saa

sundt som Landlivet. Om Sommeren
kan man ude paa Landet indaande
den forfriskende Luft, hvorimod der
inde i Byen hersker en trykkende
Luft.

Dansk Tid

ved

Halvaarsexamen 1885

for

Axel Noack

År 14. 11. 18

Sammenligning mellem Bylivet og Landlivet.

Naar man vil sammenligne Bylivet og Landlivet med hinanden, kan man se paa de Behageligheder, man har, naar man lever i Byen, fremfor dem, der leve paa Landet, og ligeledes kan man ogsaa betragte Landlivets Behageligheder fremfor Bylivet.

I Byen har man mange Fornøjelser, som Bonden for en stor Del maa undvære. Man har saaledes paa det først nævnte Sted Theatre, hvilket er meget

sjældne paa Landet. Theatrene ere dog ikke blot for at tilfredsstille Menneskets Krav til Fornøjelsen, thi i Theatret faar man ogsaa sine Ælteste Læder at se. I Byerne har man ogsaa bedre Adgang til Foreninger, hvis Formaal er et mere Folk og at gjøre dem mere blandede.

Skolerne i Byerne ere ogsaa flere og bedre end Landsby-skolerne. Medens der i Landsbyen for det meste kun er én Skole, og denne Skole kun har en Lærer eller maaske to, saa er Skolerne i Kjøbstæderne ikke alene flere, men Lærernes Antal er ogsaa større. De nyere Samfundsmidler, saasom Jærnbanelinjer, ere

ogsaa særlig komne Byerne til Gavn, thi de fleste Stationer findes der, og kun i faa Landsbyer er der saadanne, saa at Bonden som oftest maa kjøre nogle Mile, naar han vil have noget med Toget. Ogsaa med Kjøbmand ere Byerne bedre forsynede, og der Løjerne bo ogsaa i Reglen i Byerne.

Her er nu vist, hvilke Behageligheder Bylivet har. Men ogsaa Landlivet kan være tiltrækkende.

Paa Landet bor man saaledes ikke saa sammenpakked som i Byerne, Luften er mere ren, og man har her bedre Ljylighed til at betragte Markerne i al

deres Fylde. Fler paa Landet er der ogsaa
Afvexling i alt. Snart er Bonden
ved at saa pløje og snart ved at saa,
og naar Kornet er modent, høster han.
Han faar sine Lader fyldte med Korn-
neg, og han har nu faaet Løn for
sit Arbejde.

Dansk Stil

ved

Halvaarsexamen 1885

for

C. Th. Lund.

Sammenligning mellem By- livet og Landlivet.

Naar man skal sammenligne
Livet i Byen med Livet paa
Landet, kan man først dele
Aaret i fire Dele, Foraar, Som-
mer, Efteraar og Vinter, og saa
betragte Livet i Byen og paa Lan-
det paa disse fire Dele af Aaret.
I Foraaret saa Folke
i Byen travlt med at faa de-
res Have, hvis de have in, gjort i

Stand. Manufakturhandleren
kjendtgjør i Bladene, at han
ger sine Værer, til og under Indkjø
pris. Han vil nemlig have sine
Kaaer, og hvad andet Tøj, der h
rer med til de Klæder, som man
bruger om Vinteren, solgt, forat
han kan faa ny Klædningsstyk
ker hjem til Sommeren. Snart
meddeleer han i Tvisen, at han
nu er godt forsynet med alle
mulige Slags Klædningsstyk
ker til den næv forestaaende Som
mer, og anbefaler sig til det ære

Publikum. Paa Torvet staa tre el
ler fire Fiskhandlere. Skomage
ren skynder sig med at faa nyt
Skotøj lavet til Sommeren. Kort
sagt alle ere nu i Bevægelse oven
paa Vinteren.

Paa Landet har man ogsaa me
get at bestille. Landmanden pl
er Jorden for at tilberede den til
Fæden, som nu snart skal lagges.
I April eller Maj begynder han
at saa Havre, snart efter saar
han Byg og lenger hen i Som
meren Boghvede. Trækfluglene ere

Sammenligning mellem By- livet og Landlivet.

Naar man skal sammenligne
Livet i Byen med Livet paa
Landet, kan man først dele
Aaret i fire Dele, Foraar, Som-
mer, Efteraar og Vinter, og saa
betragte Livet i Byen og paa Lan-
det paa disse fire Dele af Aaret.

I Foraaret saa Folke
i Byen travlt med at faa de-
res Have, hvis de have en, gjort i

For hver Dag. Luften i Staden
bliver for kvalm, de maa ud at
trække frisk Luft. Den ene for-
tæller den anden, hvilke Rejser
hun skal foretage i Ferien, jeg
skal til Kjøbenhavn, hvor jeg har
en Onkel, som er Kjøbmand.
O, hvor jeg skal more mig. Snart
vil gaa i Tivoli, snart, i Skoven
og i den zoologiske Have. Tank, hvor
det bliver morsomt! Den anden si-
ger saa, hvor hun skal hin. Saa-
ledes gaar den ene Dag med den an-
den.

Paa Landet har man i ikke Tid
til at tænke paa saadant noget.
Sæden er moden. Snart mæjer Bon-
den den. Nu er den rede til at skjæ-
res ind, og nu ere alle Folk i Bevæ-
gelse. Vi faa vist Regn i Morgen,
siger Landmanden til Folkene,
„hvis i nu ere flinke og raske, saa
at vi faa Kornet hjem, før Reg-
nen kommer, faa i om Fridag i Mor-
gen og tillige hver en Daler. Hus-
bonden gaar selv foran, og Folke-
ne følge villige efter.
Det bliver kaldt ude. Eftersant

begynder at holde sit Indtog med
Regn og Flud. I Staden blive Ga-
derne vaade og smavede. Folk ta-
ge nu deres Sommerklædningsstyk-
ker af og hæng dem bort. Høst-
manden har igjær forsynt sit
Lager med varmere Klædninger
og averterer paa ny i Bladene.
Bonden begynder at saa Rug.
Køerne gaa løse paa Marken. Fok-
suglene flyve bort til fremmede
Lande. Jægeren skyder Hare og de-
gubons, som nu ikke længe er fi-
dede. Men snart bliver det mere

Man mærker snart, at Vinteren
staar for Døren. I Byen begyn-
der Kjøbmændene at holde Juleud-
stilling. Der kommer Gas til Tor-
vet. Mange smukke Grantræer bli-
ve faldede og solgte til Juletræer.
Bal følger efter Bal. Komedie
spilles. Isen kan bære, og man
har begyndt at løbe paa Skøj-
ter. Saaledes gaar Vinteren i Sta-
den lidt efter lidt, indtil Foraa-
ret kommer.

Paa Landet forbereder man sig
ogsaa til Juleen. Husmoderen ba-

ger Kager. Børnene faa intet Jule-
træ, men Glæden er ligesaa stor som
i det rige og prægtige Hus i Staden.
Juleaften spise Husbønderen og Hus-
moderen deres Risgrød og Steg sam-
men med Folkene. I mangt et ^{Hjem}
glemmes heller ikke, hvorfor vi
holde Jul. I Juledagens holdes en
Del Julegilder ved hvilke Ung-
dommen danser, medens de ældre
Folk tale sammen eller spille
Kort. I den lange Vinteraften
sidder hele Familien sammen. Hus-
moderen spinder. Pigerne sy. Husfa-

deren læser Avisen eller tager sig en
Tilbe Tak. Paa denne Maade gaa
Tiden, indtil Foraaret begynder,
da han igjen maa ud i Marken
og arbejde der.

Dansk Stil.

[Gjensfortalling.]

Kalvanssexamen 1885.

Simon Tange.

Smeden i Birkhøj.

I Bure Sogn tæt ved
Horsens ligger der tre Høje.
En af dem boede en Smed,
han havde sit Arbejde dernede.

Man kunde se, hvordan,
at Plden fløj op ad Højen,
og ned paa Siden af den.

En Gang vilde Bønderne
grave efter hans Skat, men
de maatte ikke tale imedens
de gravede. Da de vare kom-
ne et Stykke ind i Højen,
saa de, at der stod en Skaal

fuld af Guldstykker, og en Hånd og Højen lukkede sig med
laa paa den. Da tog en af et Bølder, saa de fik ikke
Karlens sin Troje af, og lagde Skatten.

Hånden paa den, men de andre
stod udenfor og saa paa paa
Fingerne. De saa at to Hænder
trak et Høle tre Gange rundt
om Højen, men den tredje
Gang gav en af Hænderne
et Spark ud til Siden saa
at Hjertet gik itu. Da raabte
en af Karlens at det var et
Spark af en Hane. Men i
det Gjeplike han sagde dette,
fløj de alle ud paa Marken,

Dansk Stil.

(Gjenfortelling.)

2
Halvaarsexamen 1885.

B. Poulsen.

Smiden i Burhøj.

I Bur Sogn en Mils Vej fra Holstebro, ligger der tre Høje, hvori der bor en Bjergmand, som var Smid. Naar man vilde have noget, behøvede man blot at lægge sit Yarn oven paa Højen og en lille Sølvskilling derved, da kunde man den næste Morgen hente sit Yarn ganske færdig. En Gang vilde Bønderne i Bur Sogn grave i Højen, for at tage Smidens

Penge, som han havde hos sig
i Højen, men de maatte ik-
ke tale, thi saa fik de der ik-
ke. Da de vare kommen der-
hen, begyndte de at grave, og
da de havde gravet lidt, kom
de til en Stenstue, hvor der
paa Gulvet laa en stor Hund
og en Kobberkjæddel ved Siden
af. En af ^{de} Karrene tog da
sin Frakke og lagde forsigtig
Hunden derpaa og bården
ud, men i det samme,
kom der et Høles ud af
Højen, hvor der var to Ha-

ner spændt for, de kjørte to Gan-
ge rundt om Højen uden at
Bønderne sagde noget, men den
tredje Gang slog den ene Hane
bag op og brækkede den tykke Væg-
stang, da sagde en af Karlene,
det var godt gjort af en Kok.
Nu bleve alle Bønderne ka-
stede rundt om paa Kar-
ken og Højen lukkede sig med
stor Bulder.

Dansk Stil (bunden Opgave)

ved

Halvaarsexamen 1885.

Georg Kinck. M. K.

Göt- og Vestgothernes Historie.

Medens det romerske Rige i de første kristelige
Aarhundreder ~~havde~~ bleven forstørret ved Un-
dertryngelse af mange af de omkring det boende
(Barbariske) Folkeslægt, vare disse efterhaanden
ved det overhaandtagende Forsæld i Kejserdøm-
met bleve de romerske Hære i den Grad over-
legne, at de tilsidst drog ind over dets Grænser og
underkastede sig dele af det. Dette Tidrum i
Historien, som vi kalde Folkevandrings Tid-
rum, regnes i Almindelighed fra det Aar 375, da
Hunnerne gik over Volga ind i Europa. De første Folk,
Hunnerne stødte paa der, vare de, hvis Historie det
er, der skal behandles i det følgende, nemlig Göt-
og Vestgotherne.

Da Hunnerne kom til Gætgotterne, havde disse dannet sig et stort Rige, hvorefter (sine) Hunnerne underkastede sig en stor Del og bosatte sig der for længere Tid. Ligeledes gaar der lang Tid, i hvilken vi ikke høre noget om Gætgotterne, men i den Tid falder derimod en Mængde betydelige Begivenheder i Vestgotternes Historie. Da nemlig disse, som allerede vare kristnede, og paa hvis Sprog Biskop Ulfilas havde oversat det nye Testamente, hørte om deres Stammefrændes sorgelige Skjæbne, gik de med den romerske Præfekt Valens's Tilladelse over Donau og nedsatte sig som den romerske Kejsers Undersaatter syd for denne Flod. Der bleve de imidlertid i høj Grad plagede af de romerske Embedsmænd, gjorde derfor Oprør og sejrede i Slaget

ved Adrianopel (378) over Valens's Hær. Da Præfekten selv faldt i Slaget, udnævntes Theodosius til hans Efterfølger, og denne kunde holde Vestgotterne i Ro. Efter en kort Tid at have været Keiser, døde han ved sin Død (395) ^{Riget} i det vest- og det østromerske Rige, hvorefter hver af hans to Sønner fik sit. I den dernæst paafølgende Tid rettede Vestgotterne især deres Angreb paa mod det vestromerske Rige, og det var skedd stor Mjæ, at holdtes uden ^{den} af Riget. ~~Men~~ Da Kejseren der havde ladet den dygtige Stilicho dræbe, blev dette aldeles umuligt, og i Aaret 410 drog de ned i Italien og plyndrede Rom. Her døde deres tapre Konge, og hans Efterfølger, som blev gift med Kejsereus Datter og af hende stent ventlig mod Romerne, førte atter Vestgotterne bort

fra Italien, gjenne Frankrig til Spanien. Dette Land, som Vandalerne havde besat, erobrede de nu og gav tilbage til Kejseren, hvorpaa de selv medvante sig paa begge Sider af Pyreneerne. Medens de boede her, var de med til at steindre Hunnernes Indbreegen i

Gallien (451).

Samtidigt vare Gottherne efter at have antaget den arianske Lære dragne over Donau, hvorfra de i høj Grad plagede det vestromerske Rige, indtil de i Aaret 493 drog til Italien; ^{Der} ~~hvor~~ ^{de} ² ¹ omstyrkede Odoakars Rige, der var oprettet ved det vestromerske Riges Undergang (476), og dannede et selvstændigt Rige. Dette vandt rigtigvis aldrig sikkert Fodfæste blandt de oprindelige Beboere, hvortil især bidrog den forskjellige Lære, Gottherne bekjendte sig til.

Det bestod i d. 60 Aar, da den græske Kejsers Justinians Feltherre overvandt den sidste af dets tre Konger i Slaget ved Vesuv. I den følgende Tid blandede de sig med Italiens øvrige Befolkning, og vi høre ikke mere om dem.

Medens saaledes Gotthernes Historie snart hører op, gjælder dette ingenlunde om Vestgothernes. Disse havde dannet et uafhængigt Rige i de Egne, hvor de havde bosat sig, og dette Rige bestod, indtil Araberne underkastede sig det i Aaret 711. ^{Deft} Mange af Vestgotherne flygtede til de fjerneste Egne af Spanien, hvorfra de i Slutningen af Middelalderen trængte frem, og fordrev Araberne fra Landet og dannede et eget Rige.

Dansk Stil

ved

Halvaarsexamen 1885

for

J. G. Bang

Klasse III.

Aft. 14. II, 18

Sammenligning

mellem Bylivet og Landlivet.

Den, der fra Barndommen af er vant til at leve paa Landet, vil rimeligvis synes, at Bylivet langt overgaar Landlivet i Behagelighed; i Byen ser man de straalende Butikker, om Aftenen skinnende Lygterne, og alt forekommen saa smukt. Anderledes stiller Forholdet sig, naar man er vant til at leve i Byen, naar man Dag ud og Dag ind har set Butikkerne og Lygternes Skin, og naar man daglig har spa-

seret i de kvalme Gader. Da længe man
efter den friske Luft, de kølige Skove og
Fuglernes Sang. I det følgende vil jeg
forsøge at skildre Forholdet mellem
Bylivet og Landlivet i de forskellige
Aarstider:

I Aarets første Tid, i Foraaret, naar
Træerne begynde at blive grønne, naar
Knopperne springe, og Trækfuglene vende
tilbage fra deres Landflygtighed, er
Landlivet langt behageligere end By-
livet. I Byen tænker man med
Langsæt paa de lysegrønne Skove,
den friske Luft, de wellugtende Blom-

ster og paa Livet i Naturen, her har man
kun de snævre, kvalme Gader spaserer i,
man hører ikke Smaaflugtenes liflige
Kvidren men maa nøjes med Fabrike-
kernes monotome Hamren.

Ogsaa om Sommeren er Landlivet
langt behageligere end Bylivet.

Nu høre Træerne antaget en mørke-
grøn Farve, alle Blomsterne ere sprun-
ge ud, alle Trækfuglene ere vendte til-
bage. Nu er Bylivet næsten uud-
holdeligt, den stærke Hede plager
Menneskene, og her har man ingen
kølige Skove at spaserer i og ingen

Bække at bade sig i.

I Begyndelsen af Efteraaret, naar Sommeren endnu ikke er helt forsvunden, naar Kornet mejes, og Frugterne indsamles, bør Landlivet foretraktes.

Men naar man mærker, at Vinteren indfinder sig, naar Oktoberstormene rase, og Sneen begynder at falde, er Bylivet det behageligste.

I Aarets sidste Tid, Vinteren, er Bylivet det behageligste. Nu bedækker den hvide Sne Jorden og synes at lægge et Liglag over Jordens Ujævnighed. Den gjør store Strækninger

vildsomme, da den bedækker Mark, Vej og Grøfter. Oftentimes spærres Jernbaner af Sne, saa Forbindelse med fremmede Steder umuliggjøres.

I Byen er Forholdet derimod anderledes. Saa snart Sneen har optaarnet sig i en Gade, bringes den bort. Nu ser man Pulikkerne opfyldte af prægtige Julgaver, og alt er saa smukt.

Efter at man saaledes har betragtet Forholdet i de forskjellige Aars-tider, kan man drage den Slutning, at Bylivet er behageligst i Slutningen af Efteraaret og Vinteren, medens

Landlivet langt overgaar Bylivet om
Forsaaet, Sommeren og Begyndelsen
af Efteraaet, naar Naturrens Skjønhed
ret er tilstede.

Wang.

Dansk Stil.

ved

Kalvaars examenen

1885

Frants Lind.

III Klasse

Off. Nr 11.7.

Sammenligning mellem Bylivet og Land-
livet.

Livet i Byerne er meget forskjel-
ligt fra Livet paa Landet, i hvil-
ken Hensigt det saa end er.

Vi kan nu begynde med at
betragte Livet om Sommeren
I Byerne tage Folk i Skoven,
gjøre lange Spadsereture, gaa paa
Fisketure kort sagt more sig paa
bedste Maade.

Paa Landet derimod have Bonden

travlt med at høste baade Hø og Korn.
Paa Markerne staa da Høstakke ved Hø,
stak, og hist og her staa Vogne halvt el,
ler helt læssede med Hø for at
kjøre det hjem, hvor det da enten
bliver lagt i en Høilade eller sat
op i store Stakke, der blive pres,
sede saa haardt sammen, at
Vandet ikke kan trænge igjennem,
nem. Kornet begynder nu at mod,
nes og om en Uges Tid er det fær,
digt til at blive høstet. Naar denne

Tid er forløben, se vi Høstfolkene i
Færd med at slaa Kornet og binde
det sammen i Snippes, og efter at
det er gjort, staaar det nogle Dage
for at blive tørt og bliver da kjört
hjem. Naar nu Høsten er endt,
er der stor Lystighed paa Landet
og i hver en Bondegaard kan
man, naar man gaar forbi, høre
Lang og Musik.
Vi gaa nu over til at betragte Li,
vet om Vinteren. Folk kan nu

ikke gjøre Skovture som om Lomme,
ren; men maa indskrænke sig til
at blive i Byen. Vi høre nu Piske,
knald, som hidrøre fra Kraner, der
skjøres omkring i Gaderne, og se
Folk løbe paa Skøjter. Et Sted
møre nogle Drengene sig med at
skøjte over noget usikkerhed Is,
der gynger under dem ligesom
et Tæppe, og et andet Sted falder
en igjennem og faar sig et
koldt Bad.

Naar vi nu vilde gaa ud paa
Lundet for at se, hvad Bønderne
tage sig for, se vi, at Mændene
have travlt med at kærpe Kor,
net, medens Koneerne sidde inde
ifærd med at væve, strikke, eller
knipse.

Dansk Stil

ved

Halvårsexamen 1885.

af

Hans Chr. Jacobsen.

Brasilien og dets Frembringelser.

Brasilien kaldes den Del af Sydamerika, der ligger imod Øst, og som omfatter den største Del deraf. Imod Nord naar det ikke helt ud til den mejicanske Bugt, men begrænses af en Bjergkjæde, der hedder Sierra Parime. Langs med den vestlige Side løbe de sydamerikanske Andesbjerge. Mod Øst og Sydvest begrænses Brasilien derimod af Atlanterhavet. Det indre af Sydamerika kaldes det brasilianske Højland og naar kun nogle faa

Tusende Fods Højde. Den største Flod
i Brasilien er Amazonfloden, der udsprun-
ger paa Andesbjergene og løber omtrent
lige imod Vest, idet den optager en Kong-
de Bifloder baade fra Nord og fra Syd,
hvoraf den vigtigste er ^{Rio Negro} Madeira, der lø-
ber imod Nord og ved en Kanal, Cassi-
quiare, staar i Forbindelse med Orinoco-
floden. Herlig finder der store Oversøm-
melser Sted i Amazonflodens Opland,
og Indbyggerne maa i denne Tid bo i
Troernes Toppe. Amazonflodens Mun-
ding er 40 Mile bred. I den sydlige Del af
Brasilien udspringer der to Floder næsten

paa samme Sted, men de løbe hver til sin Si-
de. Den ene Parana, som forener sig med
Paraguay, løber imod Sydvest, og den an-
den San Francisco løber imod Nordøst.
De største Byer ligge ved Havet, og naar
man følger Kysten Syd fra, træffer man
følgende Byer: Buenos Ayres og Mon-
tevideo ved Paraguay's Munding, Rio
Janeiro, Bahia, Pernambuco og Para ved
Amazonflodens Munding.
Indbyggerne ere dels Indiaere, ^{dels} Negre,
som nu ikke længere ere Slaver, og dels ind-
vandrede Europæere. Brasilien er et Kjö-
serdømme, og Kjöseren hedder Petrus II.

Af Brasiliens Frembringelser ere Ris, Sukker og Kaffe de vigtigste. Risen dyrkes især i Amazonflodens Opland, som særlig egnede sig til Risavl, da der baade er Fugtighed og Varme nok. Sukkeret dyrkes meget i Omegnen af Rio Janeiro, hvor der findes store Sukkerplautager. Der findes især mange Kaffeplautager i Omegnen af Bahia, og Udførselen af Kaffe er meget stor. -